

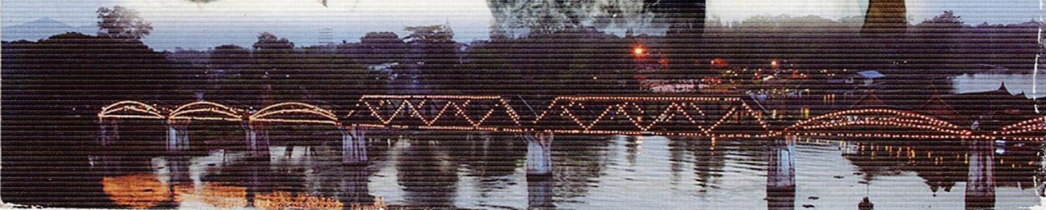
ตายแล้ว
ย้อนกลับมาบ้านเรือน

พระธรรมเทศนาโดย หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ประธานคณะสงฆ์
ในพิธีถวายมหาสังฆทานอุทิศให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม
ณ สุสานทหารสัมพันธมิตร จ.กาญจนบุรี

ธรรมบรรณาการ

เพื่อเป็นการน้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณ

พ่อแม่ครูอาจารย์

ผู้มีเมตตาครอบโลกธาตุอย่างหาที่สุดประมาณมิได้

เนื่องในงานทอดกฐินสามัคคี

ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ตายแล้วย้อนกลับมาบ้านเรือน

ISBN : 978-616-348-077-4

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๖

จำนวนพิมพ์ : ๘,๔๐๐ เล่ม

คณะผู้จัดพิมพ์ : คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

คณะผู้จัดทำ : โทรศัพท์ ๐๘๑-๙๖๔๕๘๗๗

www.saitarn-saidham.com, e-mail : saitarn_saidham@hotmail.com

facebook.com/saitarn.saidham, facebook.com/rewadee.pholwatanasuk

ฝ่ายธุรการ : คุณสมพงษ์-คุณเรวดี-คุณณัฐ-คุณณัฐวิทย์ ผลวัฒนสุข, คุณกรรณิกา เสตะสุข, คุณปัทมา ประถมปัทมะ, คุณรุ่งนภา เสตะสุข, คุณพันทิพา สังข์สุวรรณ, คุณเจียมจิต กุลมาลา, คุณจันทนา ทรัพย์นิรันดร์, คุณพฤทธิ์จิกา ทิพยเศวต, คุณณุกานดา ศิวะเกื้อ, คุณจรีรัตน์ สังข์ยิ้ม, คุณวันเพ็ญ อ่อนมั่นคง, คุณวาทินี สุธนรักษ์, คุณจตุพร-คุณนฤมล เอกพิทักษ์ธรรม

ฝ่ายศิลปะ : คุณวิรัตน์ แซ่เอี้ยว, คุณฐิติเทพ ฤกษ์นำชัย (หมอมี), คุณเยาวภา ใสจุล

ฝ่ายพิสูจน์อักษร : ดร.สุจินต์-คุณวรินทร์ทิพย์ บุรีรัตน์, ดร.ธนโชติ-คุณกนกวรรณ บุญวรโชติ

ข้อมูลอ้างอิง

1) www.luangta.com

2) ธรรมธาตุ - มหัศจรรย์ สังฆทาน ๑๐๐,๐๐๐ กอง โดย เรือบุญปากน้ำ จาก นิตยสารน่านฟ้า วัดป่าหลวงตาบัว ญาณสัมปันโน

3) "สงครามไม่อาจกีดกั้นมนุษยธรรม" จากละคร "บุญผ่อง" สถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส

4) บุญผ่อง วีรชนช่องเขาขาด : คอลัมน์ท่องไปกับใจตน : โดย....ธีรภาพ โลหิตกุล

5) ข้อมูลจากอาจารย์วรวุธ สุวรรณฤทธิ์ อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

พิมพ์ที่ บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

๖๑ ถนนเลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ (เพชรเกษม ๖๙) แขวง/เขตหนองแขม

กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐ โทรศัพท์ ๐๒-๔๔๔-๓๓๕๑-๙ โทรสาร ๐๒-๔๔๔-๐๐๗๘

e-mail: silpasiamprinting@hotmail.com

คำนำ

ขอนอบน้อมแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ขอนอบน้อมแด่พระสัทธรรม อันเป็นธรรมนำหมู่สัตว์ให้ข้ามพ้นจากวัฏสงสาร

ขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันยิ่งใหญ่

ขอนอบน้อมแด่ องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ ผู้สืบพระศาสนาจำเดิมแต่พุทธกาลเป็นลำดับมา

คณะเรือบุญปากน้ำ **ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร** วัดอโศการาม และคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ ได้รวบรวมพระธรรมเทศนาโดย **หลวงตามหาบัวญาณสัมปันโน (พระธรรมวิสุทธิมงคล)** นำมาจัดพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ **“ตายแล้วย้อนกลับมาบ้านเรือน”** แจกเป็นธรรมบรรณาการ เนื่องในงานทอดกฐินสามัคคี ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานีในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๖ เพื่อเป็นการน้อมกตัญญูกตเวทิตาคุณแด่พ่อแม่ครูอาจารย์ผู้มีเมตตาครอบโลกธาตุอย่างหาที่สุดประมาณมิได้

ในการทำหนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ใจในธรรมจะได้ค้นคว้าศึกษาปฏิบัติสืบต่อไป ผู้ที่ยังไม่รู้ ก็จะได้รู้ ผู้ที่รู้แล้ว ก็จะได้รู้เพิ่มขึ้น ผู้ที่ยังสงสัย จะได้บรรเทาความสงสัย กลายเป็นสัมมาทิฐิได้ เมื่ออ่านให้ถึงใจจะเกิดความสว่างไสว แจ่มใสเบิกบานสำราญใจ ประดุจได้ดื่มโอชารสแห่งธรรม อันเป็นรสประเสริฐยิ่งกว่ารสอื่นใด

ด้วยมีเวลาอันกระชั้นชิด ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ อาจจะมีความบกพร่องอยู่บ้าง จึงขออภัยจากท่านผู้รู้ ในที่นี้ด้วย พร้อมทั้ง

ขอขอบคุณในการขวนขวายประสานงานจากคณะศิษยานุศิษย์ รวมทั้งผู้ร่วมเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์ จนหนังสือสำเร็จลุล่วงด้วยดี หากแม้มีข้อผิดพลาดใดๆ ขอพระรัตนตรัย โปรดงดโทษล่วงเกินอันนั้น เพื่อความสำรวมระมัดระวังในกาลต่อไป

โดยเจตนาอันเป็นกุศลนี้ ขอผลานิสงส์ผลบุญ ที่คณะศิษยานุศิษย์ได้กระทำ จงดลบันดาลอุดหนุนค้ำจุน ให้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

ขออุทิศบุญกุศลนี้ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดามารดา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ ญาติสนิทมิตรสหาย ท่านท้าวมหาพรหม และท้าวสักกะเทวราช รวมทั้งทวยเทพเทวาที่คอยปกปักรักษาทั่วไตรโลกธาตุ เจ้าบุญนายคุณ เจ้ากรรมนายเวร เจ้าที่เจ้าทาง สัมภเวสีทั้งหลาย ตลอดถึงสรรพสัตว์น้อยใหญ่ทั้งหลายทั้งปวง ท่านใดมีทุกข์ขอให้พ้นทุกข์ ท่านใดมีสุขขอให้สุขยิ่งๆ ขึ้นไป ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับผลบุญกุศลนี้โดยถ้วนหน้ากันเทอญ

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลีธัมมธโร

สารบัญ

ตายแล้วย้อนกลับมาบ้านเรือน

ต่อจากนี้ไปจะเริ่มแสดงธรรมให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน แต่เรื่องความไม่สะดวก โลกอันนี้ไม่ใช่โลกสะดวกสบาย ใครอยู่ที่ไหนก็ขัดก็ข้อง ฝนตกฟ้าลงก็ขัดข้อง แห้งแล้งก็ขัดข้อง อยู่สถานที่ใดมีแต่ความขัดข้องอยู่เสมอประจำมนุษย์เรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรจะถือว่า วันนี้เป็นวันบำเพ็ญมหากุศลเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ท่านผู้ที่ล่วงลับไป ซึ่งท่านเหล่านี้เป็นผู้รักษาประเทศชาติสละชีวิต ล้มหายตายจากไป ทั้งๆ ที่พ่อแม่ลูกหลานมีความห่วงใยและรักชอบ ก็ต้องพลัดพรากจากกันไปด้วยความจำเป็น นี่ก็เป็นอย่างนี้

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญมหากุศลของเรา อย่าให้มีอะไรเข้ามาขัดข้องในวันมงคลเช่นนี้ ไอ้เรื่องฟ้าตกฝนลงอยู่ที่ไหนมันก็มี

เราอย่าถือมาเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญความดีงามของเรา วันนี้เราได้บำเพ็ญกุศลอุทิศกัลปนาผลถึงท่านผู้ที่ล่วงลับไป หลังจากนั้นเราก็หันมาเข้าสู่การช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ชาติเป็นของทุกคนในบรรดาพี่น้องชาวไทยเรามีจำนวน ๖๒ ล้านคน เป็นคนไทยทั้งมวลและรักชาติพร้อมกันเสียสละเพื่อบำรุงรักษาชาติไทยของเราให้มีความเจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคง และสงบร่มเย็นไปโดยลำดับลำดา

นอกจากนั้นยังจะได้ฟังอรรถฟังธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่นานๆ จะได้ยินพระท่านมาเทศนาว่าการอรรถธรรม ชี้แจงแสดงบอกเรื่องผิดเรื่องถูก ดีชั่วประการต่างๆ ซึ่งมีอยู่ประจำกับตัวเราทุกคนนั้นแล ให้ได้รู้เรื่องรู้ราวแล้วไปแก้ไขดัดแปลงตนเอง เพื่อความดีงามและความเป็นสิริมงคลแก่ตัวของเราทั่วหน้ากัน เราอุทิศส่วนกุศลถึงท่านผู้ล่วงลับนี้เป็นความถูกต้องชอบธรรมแล้ว ในบรรดาญาติมิตรสายโลหิตที่ล่วงลับดับไป ใครจะอยู่ทิศใดแดนใด เมืองใดใกล้ไกลไม่สำคัญ จิตวิญญาณขณะเดียวถึงแล้วๆ ประเทศไหนโลกไหนถึงกันอย่างรวดเร็วไม่มีแรมวันแรมคืน เพราะระยะทางห่างไกลเหมือนเราเดินด้วยเท้า

จิตวิญญาณท่องเที่ยวในวัฏสงสาร จะกว้างแคบขนาดไหนจิตวิญญาณจะไปได้ด้วยอำนาจแห่งกรรมดี กรรมชั่วหนุนพาให้ไป ผู้ที่ว่าไปสวรรค์ชั้นนั้นๆ ถ้าจะพูดถึงเรื่องการวัดชั้นเป็นถนนหนทาง ทางจากนี้ไปสวรรค์ชั้นนั้นห่างสักกี่กิโลอย่างนี้นั้น เรานับไม่ได้ สังขารร่างกายเราไปไม่ได้ แต่จิตใจ

นั้นไม่ว่าจะอยู่ใกล้ไกลขนาดไหน ไปได้ทั้งนั้นชั่วขณะเดียว จิตใจนี้ไปได้ ระยะความใกล้ความไกลไม่มีปัญหาในจิตใจของแต่ละสัตว์แต่ละบุคคล ตายแล้วไปทางดีทางชั่ว เสวยสุขเสวยทุกข์ได้ด้วยกันทั้งนั้น ขอให้มีคำว่าบุญและบาปที่ตนสร้างไว้แล้วติดใจของตนเถิด ไม่ว่าไกลว่าใกล้ เช่นไปเสวยความทุกข์ความทรมาน ใกล้ไกลที่ไหนไม่มีประมาณ ถึงทันทีๆ

เช่นอย่างไปนรก แดนนรกนี้ถ้าธรรมดาแล้วจะไม่มีใครไปถึง เพราะอยู่ไกลแสนไกล แต่อำนาจแห่งกรรมที่เราสร้างไว้ไม่ดีนั้น มันติดอยู่กับตัวของเรา ติดพันกันไป จนกระทั่งถึงนรกหลุมไหนไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ขึ้นอยู่กับอำนาจแห่งกรรมชั่วของตน ผู้ที่จะไปสวรรค์ พรหมโลก และนิพพานก็เช่นเดียวกัน ไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ขอให้มีบุญมีกุศลติดใจของเราเถิด จะไปได้ถึงหมดไม่ว่าชั้นใดภูมิใด ตามอำนาจแห่งกรรมดีของเราที่มีมากน้อย และใจเป็นของไม่ตาย ขอให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้

พระพุทธศาสนาคือพระพุทธเจ้าของเราทุกๆ พระองค์ทรงเทศนาว่าการยืนยันจิตวิญญาณคือใจของคนของสัตว์นี้มีมาดั้งเดิม ตั้งแต่กาลไหนๆ ไม่มีต้นไม่มีปลาย มีแต่ความเกิดความตายแบกหามกองทุกข์ หรือเสวยสุขเป็นลำดับลำดามาก็เพราะจิตดวงที่ไม่ตายนี้แล เวลาได้รับความทุกข์ความลำบากมากเพราะการทำชั่วของตัวเองด้วยความประมาท ไปตกนรกหมกไหม้กี่กัปกี่กัลป์ก็ยอมรับว่าทุกข์ ถึงขั้นมหันตทุกข์ ใจก็ยอมรับเสวย แต่ไม่เคยฉิบหาย ไม่เคยสูญก็คือใจดวงนี้แล

เวลาไปทางดีก็เหมือนกัน ไม่มีคำว่าฉิบหายเหมือนสิ่งอื่นใด

พอตายจากนี้แล้วก็เข้าไปสู่ภพหน้า พร้อมเสมอที่จะไปเกิดเมื่อหมดสภาพแห่งความเกิดในภพชาตินั้นๆ แล้วก็เรียกว่าตาย ตายกับเกิดจึงเป็นของคู่เคียง ประจำภพชาติของจิตตลอดมา เพราะฉะนั้นสัตว์ตัวหนึ่งรายหนึ่งจึงมีการเกิดตาย ได้รับความทุกข์ความลำบากเสมอหน้ากันหมด ไม่มีใครที่จะมาแข่งขันกันว่าข้านี้เกิดน้อยชาติ ข้านี้เกิดหลายชาติ ข้าได้รับความทุกข์ความสุขมากน้อยเท่านั้นเท่านี้ เอามาแข่งขันกันนั้นแข่งไม่ได้ เพราะทุกคนมีอยู่ด้วยกันเต็มตัว เพราะอำนาจแห่งกรรมของตนสร้างมาเหมือนกันหมด ท่านจึงไม่ให้ดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน

ธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนโลกอย่างแม่นยำ ไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปไหนเลย ก็คือธรรมของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ นี่สอนพวกเราทั้งหลาย ขอให้ถามปัญหาตัวเองว่า ธรรมพระพุทธเจ้านั้นเลิศเลอพอแล้ว เราจะสามารถรับอรรถรับธรรมเชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนแล้วด้วยพระเมตตาสุดส่วน ด้วยความรู้แจ้งแทงกระจ่างในสิ่งทั้งหลายหมดนั้น เราจะรับได้หรือไม่หรือจะรับตั้งแต่ความหูหนวกตาบอดของเรา ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงดีเสียงชั่ว แต่สิ่งที่ชั่วนั้นทำได้ตลอดไป

สิ่งที่ดีก็หาเรื่องหาราวมาขัดมาขวาง กีดกันเอาไว้ไม่ให้ทำ เช่นอย่างวันนี้ก็เป็นวันที่เราจะบำเพ็ญการกุศล เราก็จะหาเรื่องว่าวันนี้ฝนตกทำบุญให้ทานไม่สะดวกไม่

สบายเลยสำหรับวันนี้ วันอื่นที่เราสร้างขวากสร้างหนามเป็นอุปสรรคแก่ตัวเองทั่วหน้ากันนั้น เราไม่ได้พูดถึง ทั้งๆ ที่มันก็ไม่สะดวกเช่นเดียวกัน แต่เพราะความพอใจของเราที่จะทำ ในน้ำ บนบก ฟ้าฝนตก เราก็ทำได้ด้วยกันทั้งนั้น วันนี้เป็นวันที่เราสร้างบุญกุศล ฝนเป็นฝน น้ำเป็นน้ำ บุญเป็นบุญสำหรับเราผู้สร้างบุญไม่มาคละเคล้ากัน เราจึงทำได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ฝนตกฟ้าลงก็เป็นเรื่องของฟ้าฝนที่เคยมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว ไม่ใช่พึ่งมีมาในวันนี้ที่เราจะบำเพ็ญกุศลเท่านั้น

จึงขออย่านำสิ่งใดมาเป็นอุปสรรคต่อการสร้างกุศลของเรา บรรดาผู้ที่ล่วงลับ ไปนั้นท่านสอนไว้ใน ติโรกุฑฑกัณฑสูตร ว่าใครจะอยู่ใกล้อยู่ไกลที่ไหนประเทศใดเมืองใดก็ตาม เวลาตายแล้วจะต้องกลับเข้าไปถึงบ้านถึงเรือน ถึงพี่น้องพ่อแม่ญาติมิตรของตนเป็นลำดับลำดา ถ้าไม่ถูกกรรมหนักบังคับให้ไปตกนรกเสียก่อน มีช่องทางที่จะไปหาญาติหาวงศ์ของตนได้ทุกแห่งทุกหน โดยไม่มีคำว่าหลงทาง นี่คือญาติมิตรที่ตายไปแล้ว แล้วกลับเข้ามาในบ้านญาติมิตรของตน ตายที่ไหนก็มาหาญาติหามิตร เพื่อรับส่วนบุญส่วนกุศลจากพ่อแม่พี่น้องที่เคยเป็นพ่อเป็นแม่มาดั้งเดิม ในเวลาตายแล้วก็ต้องย้อนกลับมา

ท่านบอกไว้ใน ติโรกุฑฑกัณฑสูตร ว่า เข้ามาแอบอยู่ตามข้างบ้านข้างเรือนบ้าง เข้ามาอยู่ข้างฝาเรือนบ้าง เข้ามาอยู่ทุกซอกทุกมุมในบ้านเรือนของญาติของมิตร ของพ่อของแม่บ้าง แต่เวลาพ่อแม่พี่น้องซึ่งเคยอยู่ร่วมกันในเวลามีชีวิต

อยู่รับประทานด้วยกัน มีอะไรถึงกันหมดนั้น พอตายไปแล้วเท่านั้น กลับมาก็มาแอบดูพ่อดูแม่ ดูญาติดูวงศ์ที่กำลังรับประทานอาหารกันอยู่ในนั้น ไม่สามารถที่จะรับได้เพราะไม่ใช่วิสัยของเปรตผีกับมนุษย์ที่จะมาร่วมกินร่วมอยู่ด้วยกันได้เช่นนั้น ถ้าหากว่าญาติมิตรมีความรู้สึกเป็นห่วงใยในผู้ล้มผู้ตายที่จากไปนั้น ได้ทำบุญทำกุศลอุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่บรรดาเปรตทั้งหลายที่มานั้น เปรตเหล่านั้นก็ได้รับส่วนบุญส่วนกุศล ก่อนจะจากไปก็อนุโมทนาสาธุการแก่ญาติมิตรของตน แล้วไปสวรรค์ได้เพราะอำนาจแห่งส่วนกุศลที่หนุนท่านเหล่านั้นให้พ้นทุกข์ในความเป็นเปรตเสียได้นี่ท่านแสดงไว้อย่างนี้

เปรตประเภทที่จะได้รับส่วนบุญส่วนกุศลนั้นมีมากมายก่ายกอง ด้วยเหตุนี้จอมปราชญ์ทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น จึงสอนไว้ว่าเมื่อล้มหายตายจากไปจากกันแล้ว อย่าลืมบุญลืมคุณ ลืมความระลึกถึงกัน แล้วให้บำเพ็ญส่วนกุศลอุทิศไปให้ ท่านผู้ล้มผู้ตายจะได้รับการสนับสนุนจากการสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้นั้น แล้วพ้นทุกข์ไปโดยลำดับ นี่ท่านสอนไว้อย่างนี้ อย่างบรรดาทหารที่มาตายอยู่ในเมืองกาญจน์ของเรามีจำนวนมากมายทีเดียว ท่านเหล่านี้ก็มีความหวังที่จะพึ่งพิงญาติมิตรเพื่อนฝูง และญาติเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันก็มีทางรับได้ เช่นพวกเราไม่ได้รู้จักหน้าค่าตากันเลย แต่เรามีเจตนาเป็นกุศลทำบุญแล้วอุทิศถึงท่านเหล่านั้น บุญกุศลจึงไม่นิยมว่าใครเป็นญาติ ไม่เป็นญาติ อยู่ในฐานะที่จะรับได้

จากผู้มีเมตตาจิตยื่นให้ด้วยการอุทิศส่วนกุศล ท่านเหล่านั้นก็รับได้ พ้นทุกข์ไปได้

ที่เราทำวันนี้จึงเป็นการถูกต้องกับขนบประเพณีที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง และพาดำเนินมา แล้วทีนี้ก็ย้อนมาหาตัวของเราเอง อย่าได้พากันประมาทนอนใจมีแต่ลมหายใจไปวันหนึ่งๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับอยู่ได้ด้วยลมหายใจ พอลมหายใจขาดเท่านั้นอยู่ที่ไหนตายได้หมดคนเราและสัตว์ทั่วๆ ไป พวกเรานี้เรียกว่าอยู่ได้ด้วยลมหายใจ อย่าหายใจอยู่เฉยๆ หายใจให้มีอรรถมีธรรม มีบุญมีกุศลติดใจของตัว อย่าหายใจไปด้วยการให้กิเลสรุมล้อม หายใจไปด้วยความโลภไม่พอความโกรธ ความเคียดแค้น หายใจไปด้วยราคะตัณหา หาลูก หาผัว หาเมียไม่พอใช้ ไม่พออยู่ ไม่พอกิน ดิ้นรนกระวนกระวาย อย่างนี้เขาเรียกว่าหายใจเพื่อความล่มจม ถึงจะยังไม่ตายก็ล่มจมอยู่แล้วกับการกระทำของตัว

เพราะฉะนั้นจึงแยกลมหายใจของเราเข้ามาสู่ศีลสู่ธรรม หายใจเข้าหายใจออกให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า หรือพระธรรม หรือพระสงฆ์ อยู่โดยสม่ำเสมอ คำว่าพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวนี้ กระเทือนทั่วพระพุทธเจ้าทั้งหลายในแดนโลกธาตุ ธรรม สงฆ์เป็นอันเดียวกัน จึงมีคุณค่ามากแก่ผู้ที่ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่เรียกว่าหายใจมีสาระประโยชน์ หายใจเป็นบุญเป็นคุณ เวลาเราตายลงไปเราก็อาศัยลมหายใจที่เป็นบุญเป็นคุณต่อเรานี้แล จะเป็นเครื่องอุดหนุนค้ำชูเราให้ไปเกิดในสถานที่ดี คติที่สมหวัง

ส่วนที่เราหวังเฉยๆ นั้น โลกนี้หวังได้ด้วยกัน แต่มันไม่เป็นไปเพื่อความสมหวัง ถ้าเราไม่ทำให้ถูกต้องตามความหวังนั้นแล้วจะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยจึงควรตั้งความหวัง เช่นตั้งความหวังในความดีงามเอาไว้แล้ว ให้สร้างบุญสร้างกุศล ผลประโยชน์นี้จะหนุนเข้ามาสู่เรา เช่นผัวเมียที่เคยเป็นผัวเป็นเมียกันในชาตินี้ มีความรักความชอบใจ ฝากเป็นฝากตายต่อกัน มีความปรารถนาร่วมกัน ว่าชาติหน้าภพหน้าขอให้เราทั้งสองได้เป็นคู่ครอง เป็นผัวเป็นเมียกันอย่างนี้ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งไปทำชั่วเสีย ฝ่ายหนึ่งไปทำดีก็เข้ากันไม่ได้ แล้วอยู่ด้วยกันปรารถนาให้เป็นผัวเป็นเมียกันแล้วก็ทะเลาะกันทั้งวันทั้งคืน อยู่ที่ไหนมีแต่การทะเลาะกัน ถ้าตายไปเป็นผัวเป็นเมียก็จะกลายเป็นหมาตัวเมียตัวผู้ไปกัดกันอยู่นั้นแหละ

เพราะฉะนั้น จึงให้ต่างคนต่างสร้างคุณงามความดีเอาไว้ปรารถนาสมหวังทันทีๆ ดังพระพุทธเจ้ากับพระนางพิมพา ท่านปรารถนามาด้วยกัน ไม่ทราบว่ากี่กัปกี่กัลป์ จนได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ไม่เคยพลัดพรากจากกันเลย เป็นสัตว์ก็เป็นด้วยกัน ทุกข์ยากลำบากเข็ญใจประการใดก็เป็นด้วยกัน ไม่เคยคิดทรยศให้มีความพลัดพรากจากกัน อย่างนี้ไม่มีทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน เป็นด้วยกัน ตายด้วยกันอย่างนี้ตลอดมาจนกระทั่งถึงความเป็นพระพุทธเจ้า

เวลาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว นี่เป็นสิ่งที่เราทั้งหลายน่าคิดอยู่มาก ก็คือเวลาเสด็จไปโปรดพระราชบิดา ในพระราชวังด้วยพระตั้งสองหมื่นองค์ ไปฉันจังหันที่วังพระเจ้าสุทโธทนะ

พระราชบิดา ครั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระราชบิดาก็พรรณนาถึงคุณงามความดีของพระนางพิมพา ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราทรงสดับ พระองค์ก็ทรงนิ่งไม่ว่าอะไร เพราะความรู้ความฉลาดแหลมคม เป็นพระญาณหยั่งทราบรู้ตลอดทั่วถึงไปหมด ระหว่างพระนางพิมพากับพระองค์ที่ได้เคยก่อสร้างวาสนาบารมีมาด้วยกัน ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนพระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึง

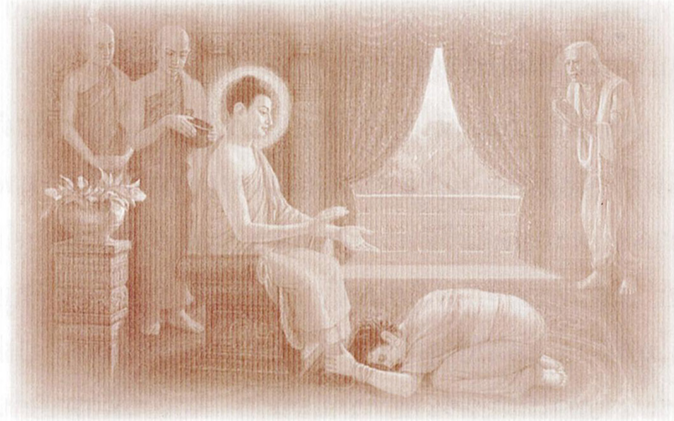
แต่พระเจ้าสุทโธทนะท่านก็เป็นพระราชบิดา จึงพูดประหนึ่งว่าวิงวอนให้พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดพระนางพิมพา ว่าพิมพานี้เป็นลูกที่ดีมากทีเดียว หรือเป็นคนดีมากหาไม่ได้แล้ว เวลาพระพุทธเจ้าเสด็จไปทรงบำเพ็ญคุณงามความดี อยู่ในสถานที่ใด ควรจะโกรธจะแค้นไม่มีเลยแล้วจะผูกกรรมก่อเวรอะไรอย่างนี้ไม่มี ได้ทราบว่าสิทธัตถราชกุมารเสด็จออกทรงผนวช แล้วทรงบำเพ็ญคุณงามความดีอยู่ในสถานที่ใด พระนางพิมพาจะหันพระเศียรไหว้ กราบไปทางที่ท่านสิทธัตถราชกุมารประทับบำเพ็ญความดีอยู่นั้นตลอดไปเลย ไม่ว่าท่านจะอยู่ทิศใดแดนใดพระนางทราบแล้วต้องกราบไหว้บูชาพระสิทธัตถราชกุมารมาตลอด จึงเป็นลูกที่ดีมาก หาอย่างพระนางพิมพาไม่มีอีกแล้ว จึงควรพระองค์เสด็จไปโปรดเธอบ้าง นี่เป็นพระวาจาของพระเจ้าสุทโธทนะ

ทีนี้พระองค์ทรงทราบตลอดทั่วถึงหมดแล้ว เป็นแต่เพียงไม่รับสั่งประการใด แล้วก็รับสั่งเฉพาะคำที่สำคัญ

เท่านั้นว่า "นี่เราจะไปเยี่ยมพิมพา บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายนั้นให้กลับวัดทั้งหมด ให้ติดตามเราไปเฉพาะพระสารีบุตรและพระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นอัครสาวกข้างขวาข้างซ้าย และเป็นพระอรหันต์ด้วยกันนี้เท่านั้น" ว่าแล้วก็เสด็จไป พอเสด็จไปถึงพระตำหนัก ประทับอยู่ที่หน้าพระตำหนัก แล้วมีคนเข้าไปทูลว่า สิทธัตถราชกุมารได้เสด็จเข้ามาเยี่ยม ประทับอยู่ที่หน้าพระตำหนัก ว่าอย่างนั้น

พอพระนางทรงทราบเท่านั้นแหละ แล้วปรี่เข้ามาเลย ภาษาของเราประหนึ่งว่าวิ่งมา มาก็เอ้า พูดให้เต็มยศเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มตามความสัตย์ความจริง เพราะความรู้สึกนี้ฝังใจพระนางพิมพามาตั้งกัปตั้งกัลป์ ระหว่างพระพุทธเจ้ากับพระนางพิมพาได้สร้างบารมีมาด้วยกันเหนียวแน่นแก่นมั่นคงมากที่สุด เกินกว่าสิ่งใดจะมาถอดมาถอนให้แตกให้แยกจากกันได้ พอพระนางทรงทราบว่าพระองค์เสด็จมาประทับอยู่หน้าพระตำหนักเท่านั้น ก็ปรี่ออกมาเลยพอมาถึงก็เข้ากอดพันพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้าท่านทรงรับสั่งกับพระสารีบุตร-พระโมคคัลลาน์ไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะเสด็จเข้าไปสู่พระราชวังของพระนางพิมพา

"นี่เมื่อเราเข้าไปถึงพระตำหนักแล้วนั้น เวลาพระนางพิมพาจะเข้ามาหาเราจะทำอย่างไรก็ตาม ทำประเภทใดก็ตาม อย่ามีการคัดค้านต้านทาน ให้เฉยเสียประหนึ่งว่าหูหนวกตาบอด นางอยากทำอะไรกับเราก็ให้ทำตามพระอัธยาศัยของนาง" นี่ละคือความผูกพันกัน ถ้าหากว่า

ไปห้ามปรามอย่างหนึ่งอย่างใดเสียพระนางจะเสียพระทัย ดีไม่ดีจะช็อก หรือสลบไสลแล้วตายไปเสียในเวลานั้นเพราะพระนางนี้มีพระบารมีเต็มเปี่ยมอยู่แล้ว รอที่จะบรรลุ หรือตรัสรู้ธรรมเป็นผู้สิ้นกิเลสตามพระพุทธเจ้าของเราในไม่ช้านี้ หากได้ถูกห้ามปรามประการใดประการหนึ่งจะเสียพระทัย แล้วเกิดช็อกไปเสีย

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงรับสั่งพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ "พระนางจะมาทำกับเราประการใดก็ตามอย่าไปสนใจ ให้เฉยเสีย เรียกว่าไม่รู้ไม่ชี้ แล้วพระนางก็จะทรงมีสติเอง และยับยั้งพระองค์เอง โดยไม่ต้องมีใครหักห้ามประการใดเลย" พอรับสั่งพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์เรียบร้อยแล้ว ก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังพระตำหนักของพระนางพิมพา พอพระนางพิมพาทราบจากการทูลบอกเท่านั้นแหละมาก็ปรี่เข้าใส่เลย แล้วพันพระพุทธเจ้า ไม่ได้สนใจว่าพระพุทธเจ้าเป็นพระ เป็นพระพุทธเจ้าประการใดเลย คิดแต่

ว่าสิทธัตถราชกุมารนี้คือคู่บารมี คู่พึ่งเป็นพึ่งตายของเรา เพียงเท่านั้น ไม่มีอะไรเข้ามายุ่งกวน

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เคยผูกพันกันมานั้น จึงไม่มีสติสตังที่จะคิดยับยั้งตัวเองแม้แต่นิดหนึ่งเลย ทรงทำตามพระอัธยาศัย จะกอดจะรัดพระพุทธเจ้าประการใดพระองค์เองก็เฉย ไม่สนพระทัย เหมือนหนึ่งว่าไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งพระสารีบุตร-พระโมคคัลลานที่นั่งอยู่ด้วยกันก็แบบเดียวกันหมด ปล่อยให้พระนางทำให้สมพระทัยที่รักแสนรัก พึ่งเป็นพึ่งตายกันมานานแสนนาน ให้ทำตามอัธยาศัย ครั้นจากนั้นแล้วพระนางก็ค่อยมีสติขึ้นมาภาษาของเราว่าทำอย่างสมใจแห่งความรักแล้ว ส่วนพระองค์ทรงเล็งญาณดูพระจิตของพระนางพิมพาตลอดเวลา อาการเคลื่อนไหวของพระนางพิมพา

พระจิตเป็นยังไงพระองค์ทรงทราบตลอดๆ ไปเลย จนกระทั่งเรื่องราวที่พระนางทรงทำต่อพระพุทธเจ้าค่อยคลี่คลายออกไป พระองค์ก็ทรงเตือน ทรงกระซิบหรือว่าทรงเตือนเพียงเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเป็นปากเป็นทางด้วยว่าบัดนี้เป็นกาลอันควรแล้วที่เราจะทั้งสองจะได้พ้นจากทุกข์ไปด้วยกัน สมความมุ่งมาดปรารถนาที่พระนางเอง ก็เคยได้เป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย สร้างบารมีมากับเรานานแสนนาน บัดนี้ถึงกาลเวลาแล้วที่เราทั้งสองจะได้หลุดพ้นจากทุกข์ตามความปรารถนาและได้สร้างมามากน้อยเพียงไร พอพระนางทรงได้สติก็ถอยออกไปห่างนิดหนึ่งพระองค์ก็ทรงแสดงธรรมไปเรื่อยๆ พระนางได้สติสตังถอยออกไป สุดท้าย

ก็ประทับนั่งเรียบร้อยอย่างสวยงาม แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงอรรถธรรมให้ฟัง จนได้สำเร็จมรรคผลในเบื้องต้น

นี่ละอำนาจแห่งความผูกพันกัน ไม่มีอะไรจะมาหักห้ามให้หยุดได้ หากเป็นอยู่ในจิตใจของผู้เคยเกี่ยวพันกันเป็นอย่างนี้ นี่ความรักความผูกพันกันเป็นอย่างนี้ เราทั้งหลายมีผัวมีเมีย ต่างคนมีความรักความชอบ ไม่ใช่ได้กันมาด้วยจับชนกันเลยอย่างนั้น เป็นความสมัครใจทั้งหญิงทั้งชายมีความรักความชอบ เป็นตามอัธยาศัยของผู้ที่เสาะแสวงหาคู่ครองทั้งหญิงทั้งชาย เวลาได้กันมาแล้วขอให้มีความอดความทน เก็บความรู้สึก อย่าแหวกอย่าแวด อย่าพูดปากเปราะเร็วเกินเหตุเกินผล ควรยับยั้งให้ยับยั้ง ควรอดอดควรทนทนกันคนเรา

พอผ่านขณะนั้นไปแล้วจิตใจคลี่คลายออกมา ความโกรธความเคียดแค้นมันก็จางไปๆ แล้วก็อยู่กันได้ แล้วดีไม่ดีต่อไปก็ได้รู้โทษของตนเองที่เวลาโกรธแค้นนั้น ไม่คิดเห็นบุญเห็นบาป เห็นผิดเห็นถูก คิดไปตามอารมณ์ของตนเพียงเท่านั้น ทีนี้เวลาเรามีการยับยั้งจิตใจของเราได้แล้ว ก็เป็นผลอันดีงามต่อกัน แล้วก็อยู่กันได้ ผู้หญิงก็มีหัวใจ ผู้ชายก็มีหัวใจ ย่อมมีรักมีชังมีโกรธมีเกลียดเป็นธรรมดา เพราะทั้งสามีและภรรยานี้เท่ากันกับลิ้นกับฟัน ลิ้นกับฟันนั้นแยกกันไม่ออก ต่างฝ่ายต่างทำงานเพื่อปากเพื่อท้องด้วยกัน ลิ้นก็ทำงานประเภทหนึ่ง ฟันก็ทำงานประเภทหนึ่ง เพื่อปากเพื่อท้อง เพื่อความเป็นอยู่

นี่สามีภรรยาก็ต่างคนต่างทำงานเพื่อครอบครัวเหย้าเรือนของตน ย่อมมีการกระทบกระเทือนกันบ้างเป็นธรรมดา แต่ขอให้ใช้ความอดความออม อย่าปากเปราะจนเกินไป คิดง่ายพูดง่าย ไม่พินิจพิจารณา ให้เป็นไปตามอารมณ์แล้ว แตกร้าวกันไปได้ ทั้งๆ ที่รักก็กลายเป็นความชัง ความเมินหมางกันไป ห่างเหินกันไปมิหนำซ้ำกลับมาเป็นภัยต่อกันอีกก็ได้ ถ้าให้เป็นตามอารมณ์ของใจ เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันมีอรรถมีธรรม มีความอดทน มีความกตัญญูต่อกัน อย่าเป็นคนเรียกว่าหน้าไหว้ หลังหลอก อยู่กับผัวประจบประแจงดี พอออกจากผัวไปแล้วเห็นผู้ชายคนอื่นดีกว่าผัว แล้วก็หลบหลีกปลีกตัวไปทำความชั่วช้าลามกมาเผาผลาญหัวใจของผัว

ผัวก็เหมือนกัน อย่าเป็นนักล่าผู้หญิง ผัวมีแล้ว เมียมีแล้วด้วยกันทุกคน ผู้หญิงก็มีครบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง จะมาจากชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำประการใดก็ตาม สิ่งที่ทำให้เกิดความรักชอบก็คือกามกิเลส และเครื่องมือที่จะเป็นไปตามกามกิเลสนั้นก็มีความสมบูรณ์เช่นเดียวกัน ผู้หญิงมีกี่อัน ผู้หญิงก็มีเต็มส่วนของผู้หญิง ผู้ชายก็มีครบสมบูรณ์ด้วยกัน ไม่มีอะไรบกพร่องพอที่จะเรียกร้องหรือฟ้องร้อง ต่อว่าต่อขานกัน ว่าคนนั้นบกพร่อง คนนี้ขาดเขินแล้วเสือกไปหาหญิงใหม่ชายใหม่เข้ามาผลาญหัวใจกันอย่างนี้อย่าได้ทำ เพราะผิดกับคลองธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งทรงบำเพ็ญมาแล้ว ตั้งแต่สมัยนู้นมาหานางพิมพาได้ตรัสรู้ด้วยกัน ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พ้นทุกข์ไปด้วยกัน

อันนี้เราต่างคนต่างอยู่ร่วมกัน จะเป็นชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม เมื่ออยู่ร่วมกันแล้วให้มีความอดออม ให้มีความมักน้อย คำว่าความมักน้อยนั้นได้แก่ให้มีผัวเดียวเท่านั้น มีเมียเดียวเท่านั้น อย่าไปมีหลายผัวหลายเมีย เป็นความมักมาก แล้วก็จะมาสร้างบาปสร้างกรรมต่อกัน ครอบครัวเหย้าเรือนจะเดือดร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ ลูกเล็กเด็กแดงเห็นพ่อกับแม่เถียงกันเรื่องความกินไม่อิ่มกินไม่พอ เด็กหาความสบายไม่ได้ ไปร่ำเรียนหนังแสหนังสืออยู่โรงร่ำโรงเรียน ไปที่ไหนยืนก็เถ่อ นั่งก็เถ่อก็มองด้วยความคิดถึงพ่อกับแม่ทะเลาะกัน เรียนหนังสือไม่ได้ศัพท์ได้แสง ไม่ได้เรื่องได้ราว เพราะพ่อแม่เป็นมารทำลายหัวใจของลูก ทุกสิ่งทุกอย่างเสียไปหมด

เพราะฉะนั้น จงให้มีความรักกัน ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าให้มีผัวเดียวเมียเดียว อย่ากระเสือกกระสนกระวนกระวายดิ้นไปตามกิเลส คือกามกิเลส ตัวหิวตลอดเวลา ไม่มีคำว่าอิ่มพอ หากว่าเราได้คนนี้มาเป็นเมียแล้ว เห็นผู้หญิงผ่านมามันก็อยากได้อีก นี่คือกิเลสตัวนี้ ตัวกามกิเลสราคะตัณหา เอ้า ผู้หญิงที่ผ่านมา มาเป็นเมียเอก แล้วผู้หญิงเต็มโลกเต็มสงสารใครผ่านมามีแต่อยากได้เป็นเมียหมด นี่คือกามกิเลส หิวโหยที่สุดคือกิเลส สร้างความทุกข์ร้อน ความ

ฉิบหายให้เราและครอบครัวก็คือกิเลส ฝ่ายหญิงก็เหมือนกัน เห็นผู้ชายที่ไหนดีดดิ้นไปหากัน เหมือนกันกับผู้ชาย นี่เรียกว่ากิเลสอันนี้มีเหมือนกัน ผู้ชายก็มีกิเลสชนิดเดียวกัน ผู้หญิงมีชนิดเดียวกัน หากต่างกันบ้างก็มีแต่ว่าใครมีมากมีน้อยเท่านั้น เรื่องเหล่านี้มีเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นจึงให้เอาธรรมปิดเอาไว้ กั้นกางเอาไว้ อย่าให้มันดีดมันดิ้นไปตามความต้องการ จะเป็นการสร้างฟืนสร้างไฟต่อเราเอง ทั้งครอบครัวผัวเมียของเรา แล้วครอบครัวนี้ก็เป็นอย่างนี้ ครอบครัวนั้นก็เป็นอย่างเดียวกัน หมดทั้งบ้านทั้งเมืองมีแต่ครอบครัวพวกผัวเดือนเก้า เมียเดือนสิบเอ็ดสิบสอง คือหมาคึกหมาคะนองสู้ไม่ได้ อย่างนี้จะหาความสุขความสบายไม่ได้เลย ในเวลาเราวิ่งตามกามตัณหาเหมือนจะได้ขึ้นชั้นฟ้า เหยียบหัวเทวบุตรเทวดาอินทร์ พรหมขึ้นไป ไม่มีอะไรสูงกว่าเรา ครั้นเวลาทำตามกามกิเลสแล้วจมลงในนรก หัวหมุนติ้วอยู่ในนรก ไม่มีใครต่ำยิ่งกว่าเรา ให้พากันจำเอาไว้

ไม่มีใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าที่สอนโลก เราเป็นคนโง่ให้ฟังเสียงท่านผู้ฉลาดแหลมคม ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมซึ่งเป็นธรรมของจอมปราชญ์ นำมาประพฤติปฏิบัติ อย่าอยู่เฉยๆ กินเฉยๆ ไปด้วยความคึกความคะนองน้ำล้นฝั่งไม่มีวันบกบางเลยเช่นนี้ ก็ยิ่งจะสร้างฟืนสร้างไฟเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกเต็มสงสาร ยิ่งใครปฏิบัติหรือวิ่งตามกิเลสด้วยแล้วจะมีแต่ฟืนแต่ไฟ ใครจะมียศถา

บรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหน เงินทองข้าวของมีมากมายเพียงไร ไฟคือกิเลสตัณหานี่มันจะเผาให้แหลกเป็นฟืนเป็นไฟแล้วก็มาเผาไหม้หัวอกเจ้าของ ให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนไปตามๆ กันหมด

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดอ่านไตร่ตรองให้ดี เราเป็นลูกชาวพุทธ อย่ามีแต่คำว่าพุทธอย่างเดียว หัวใจเป็นไฟหัวใจเต็มไปด้วยกิเลส ความโลภ ความโกรธราคะตัณหาเผาทั้งวันทั้งคืน ไม่หาอรรถหาธรรมเข้ามาเป็นน้ำดับไฟ ระงับตัวกิเลสเหล่านี้ไว้บ้างเลย ไม่สมควร จึงขอให้ระงับพระพุทธเจ้าสงบเย็น ส่วนมากคนผู้มีธรรมทั้งหลาย สิ่งที่ว่าเหล่านี้จะสงบเย็น ไม่ค่อยมีในครอบครัวของผู้มีศีลมีธรรมผัวเมียมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน พึ่งเป็นพึ่งตาย ได้อะไรมาไม่มีที่แจ้งที่ลับ เปิดเผยเสมอหน้ากันหมด ทั้งฝ่ายหญิงฝ่ายชาย พ่อบ้านแม่บ้าน ลูกเล็กเด็กแดงเป็นอวัยวะเดียวกันพึ่งเป็นพึ่งตายกันได้ตลอดด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน

นี่คือความดีงาม นี้คือความร่มเย็นด้วยอำนาจแห่งธรรมคุ้มครองรักษา เพราะเรารักษาธรรม **ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารึ** พระธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม ไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว คือเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกัน จะมีแต่ความสงบร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป เพราะอำนาจแห่งความมีศีลมีธรรม เราทั้งหลายซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ ขอให้คำนึงคำนวณถึงธรรมบ้างในวันหนึ่งๆ อย่ามีตั้งแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความคึกความคะนอง น้ำล้นฝั่งทั้งหญิงทั้งชาย

ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ ชาติชั้นวรรณะใด เอากิเลสขึ้นครอบหัวแล้วเหยียบหัวเราลง มีแต่ความดีดความดิ้น มีแต่ความทุกข์ความทรมานอย่างนี้ไม่สมควรกับเราที่เป็นลูกชาวพุทธ

ให้เอาธรรมเข้าทับหัวกิเลส ให้กิเลสสงบตัวลง กาย วาจา ความประพฤติของเราจะเป็นความสดสวยงดงาม แล้วเราก็อยู่เย็นใจ แล้วเวลาจะหลับจะนอนก็ขอให้พากันไหว้พระย่อๆ ก็เอา **อรหํ สฺวากฺขาโต สุปฏิปนฺโน** ที่เป็นธรรม อันล้นค่า เราได้ระลึกถึงแล้วเวลานั้น เป็นจิตใจที่มีค่ามีราคามาก จากนั้นทำความสงบใจ คือใจนี้มันดีดมันดิ้น ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ ด้วยอำนาจของกิเลสมันผลักมันดันให้คิดให้ปรุงไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีวันอิ่มพอล้วนแล้วตั้งแต่เป็นอารมณ์ของกิเลส คิดมากเท่าไรยิ่งหิวยิ่งโหยมาก ยิ่งสร้างฟืนสร้างไฟเผาตัวเองมากเข้าๆ

เพราะฉะนั้น จึงให้อารมณ์ของธรรมซึ่งเป็นเหมือนน้ำดับไฟ เข้าไปทับมันบ้าง เช่น เรานั่งภาวนา เราจะบริกรรมคำใดก็ตามในบรรดาธรรมทั้งหลายที่เราชอบใจ เช่น พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรืออานาปานสติก็ได้ มรณัสสติก็ได้ ตามแต่จริตที่ชอบ แล้วให้สติกำกับอยู่กับคำบริกรรม

นั้นๆ ไม่ให้มันเผลอไปไหน ความคิดความปรุงมันจะผลักดันออกไปเพื่อให้คิดนั้นคิดนี้ตามความอยากที่ไม่อิ่มพอของมัน เราบังคับไว้ไม่ให้มันคิดเวลานั้น มันอยากคิดมากเราบังคับ ให้หนักมือเข้าไป จิตใจของเราเมื่อมีสติบังคับกับคำบริกรรมไว้ ก็เป็นอันบังคับกิเลสให้มันผลักดันออกไปไม่ได้ ใจก็สงบเย็นๆ

นี่ละอำนาจแห่งการอบรมใจ ใจมีตั้งแต่ความดีดความดิ้น ไม่มีน้ำดับไฟ เผาโลกได้นะ ไฟที่ปล่อยให้มันเผา เผาได้หมด ถ้าไม่มีเครื่องดับมันนะ อันนี้กิเลสถ้าปล่อยให้มันเผาโลก มันเผาได้ทั้งนั้นไม่มีเวลาอิ่มพอ ต้องมีธรรมเป็นเครื่องบังคับให้มันอยู่พอประมาณ เรื่องกิเลส โลกนี้เป็นโลกกิเลสตัณหา ต้องมีคู่ผัวตัวเมียเป็นธรรมดาทั่วโลกดินแดน แต่ให้มีธรรมเป็นเครื่องกำกับ ถ้าเป็นไฟก็ขอให้เป็นไฟในเตา อย่าให้เป็นไฟนอกเตา มันเผาบ้านเผาเมืองได้ ถ้ามันออกจากเตาไปแล้ว ถ้าอยู่ในเตาแล้วเราจะหุงต้มแกง ใช้แสงสว่างอะไรออกจากไฟอยู่ในเตานี้แหละไปใช้มีขอบเขต เรามีขอบเขตกับไฟที่เราใช้ ไฟก็เกิดผลเกิดประโยชน์ โลกไหนก็ตามใช้ไฟกันทั้งนั้น แต่ใช้รู้จักการรักษา ไม่ให้มันเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองเผาไหม้สิ่งอื่นสิ่งใด ไฟก็เกิดผลเกิดประโยชน์เป็นคุณค่า อย่างที่เราใช้ทั่วประเทศไทยของเรา

กิเลสมันก็มีเหมือนกันด้วยกันทุกคนนั้นแหละ แต่ให้มีธรรมเป็นเครื่องรักษา อย่าให้มันรุนแรง อย่าให้เป็นน้ำล้นฝั่งไป มันจะก่อฟืนก่อไฟมาเผาเรา นี่ท่านเรียกว่าธรรม

ดับไฟคือกิเลสอยู่ภายในใจ แล้วเวลาหลับนอนก็ให้พากันภาวนา เรื่องภาวนานี้เป็นที่รวมแห่งความสงบใจ ความวุ่นวายทั้งหลายนี้เกิดจากใจที่ไม่มีธรรมเป็นเครื่องบังคับบัญชา ตื่นขึ้นมาคิดแล้วปรุงแล้ว ยุ่งตลอด ความโลภความโกรธ ราคะตัณหา เรื่องเก่าเรื่องใหม่ไม่สนใจ ยิ่งเรื่องไหนที่เป็นความไม่ชอบใจ แล้วปั้นขึ้นมา อุ่นขึ้นมา คิดเผาเจ้าของตลอดเวลา ไม่ได้มีความสะดุดใจบ้างเลยว่า อันนี้เราเคยคิดแล้ว เคยเกิดความเดือดร้อนแก่เรามาแล้ว เราไม่ยอมคิดมัน อย่างนี้ไม่มี ยิ่งติดยิ่งพันความคิดอันนั้นเข้าไปอีกแล้วก็เผาเราไปอีก นี่คือไม่มีธรรมเป็นเครื่องกำจัด เมื่อมีธรรมแล้ว สิ่งใดที่เป็นอารมณ์ไม่ชอบใจ ปัดมันออกเสียเอาอารมณ์ของธรรมเข้าแทนที่ๆ จิตใจของเราจะเป็นความสงบร่มเย็น นี่คือชาวพุทธ

ท่านทั้งหลายเป็นชาวพุทธอย่าให้มีแต่ชื่อแต่นามเจ้าของแบกฟืนแบกไฟเผาหัวใจอย่างนี้ไม่สมควร ศาสนาพุทธก็เป็นโมฆะไปหมด ที่สำคัญๆ ก็คือมีแต่กิเลสตัณหาเต็มเนื้อเต็มตัว จึงมีแต่ฟืนแต่ไฟเต็มตัวของเรา พบกันหน้าไหนๆ จะเอาความสุขความสบายมาเล่าสู่กันฟัง พอเกิดปีติยินดีเพราะวิ่งตามกิเลสนี้ไม่มี มีตั้งแต่ความเดือดร้อนวุ่นวายมาหากันพูดแต่เรื่องทุกข์เรื่องลำบากตลอดเวลา นี่การไม่บำเพ็ญธรรม ไม่สนใจในธรรมเป็นอย่างนี้

ผู้สนใจในธรรมเวลาจิตใจว้าวุ่นขุ่นมัวมาก ก็เข้าสงบอารมณ์ให้ใจมีความสงบเย็นด้วยธรรม ใจก็จะเย็น เรื่องราว

ที่เป็นฟืนเป็นไฟก็จะสงบตัวเข้ามาๆ คนเราก็มีที่ซุกหัวนอนได้ เอ้อ วันนี้ยุ่งมาก งานการทั้งหลายก็ยุ่ง เรื่องอารมณ์ต่างๆ ที่กวนใจให้เกิดเป็นฟืนเป็นไฟก็ยุ่งมาก เอ้า จะระงับมันเป็นยังไงก็ตามเราจะเข้านั่งที่ภาวนา หรือสงบอารมณ์ในที่ใดก็ได้ มีสติบังคับจิตใจ ระลึกพุทโธติดกับใจไว้ตลอด มันอยากคิดไปมากน้อยเพียงไรไม่ยอมให้คิด เอาพุทโธติดไว้กับใจของเรา มีสติบังคับครอบเอาไว้ ต่อไปเรื่องราวทั้งหลายที่วุ่นวายและอยากคิดมากๆ นั้น มันค่อยสงบตัวลงไปๆ แล้วก็เย็นสบาย นั่นเห็นไหมล่ะ เมื่อธรรมเข้าระงับแล้ว จิตมีความสงบได้เลย ถ้าไม่มีธรรมระงับนี้เป็นไฟด้วยกันทั้งนั้น

โลกอันนี้อย่าเข้าใจว่าจะมีความสุข ถ้าไม่มีธรรมบังคับกิเลสภายในใจเสียอย่างเดียวจะหาความสุขไม่ได้ จึงขอให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้นำธรรมนี้เป็นที่ระลึกไหว้พระสวดมนต์ เจริญพุทโธ ธัมโม สังโฆ บางรายท่านจะเห็นในความอัศจรรย์ขึ้นจากการภาวนาของท่าน เป็นความสว่างไสวอัศจรรย์เกินคาดเกินหมายขึ้นในขณะภาวนา ผู้ที่ไม่เห็นอย่างนั้น การภาวนาของเราก็เป็นผลเป็นประโยชน์ เป็นบุญมหาศาล เอ้า ให้บำเพ็ญลงไปๆ

เรื่องนอกเรื่องโลกเรื่องสงสารเราคิดเราทำมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นได้ผลได้ประโยชน์อะไร พอที่จะให้เป็นหลักจิตหลักใจยึดไว้ ฝากเป็นฝากตายกับมันได้ เป็นความเดือดร้อนวุ่นวายเสมอกันไปหมด ถ้าธรรมภายในใจเรามีแล้วเราอยู่ได้สบาย อะไรจะอดอยากขาดแคลนบ้าง เอา อดไปอยากไป

สิ่งภายนอก ภายในใจคือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วเย็นสบายๆ จึงขอให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ การสอนธรรมให้พี่น้องทั้งหลายนี่หลวงตาก็ได้สอนมาเป็นเวลา ๕ ปีกว่านี้แล้ว สอนอย่างเปิดเผย สอนคนทั่วประเทศไทย ได้อุตส่าห์พยายามสอนด้วยความเมตตาสงสารทุกด้านทุกทาง โดยที่เราไม่หวังอะไรเลยสอนโลก

บรรดาสมบัติเงินทอง เช่น ทองคำ ดอลลาร์ เงินสดที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาคนี้ หลวงตานำเข้าคลังหลวง เช่นทองคำ ดอลลาร์ นำเข้าคลังหลวงทุกชิ้น ไม่ให้มีเศษมีเหลือไปไหนเลย ส่วนเงินสดนั้นแยกเข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงบ้าง และแยกออกช่วยประชาชนทั่วประเทศไทย โดยการสงเคราะห์คนทุกข์คนจน สร้างสถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการงานเมืองทั่วประเทศไทย นี้คือเงินสดที่เรานำออกเพื่อประเทศชาติบ้านเมืองของเรา สำหรับตัวของหลวงตาเองนี้ไม่เอาอะไรแล้ว ท่านทั้งหลายเชื่อไหมว่าพระพุทธเจ้าปลอมหรือจริง พระพุทธเจ้าสอนโลกนี้สอนมาปลอมๆ มันจริงแต่กิเลสนั้นเหรอ ความโลภจริง ความโกรธจริง ราคะตัณหาจริง จึงได้ผูกพันกันตลอดเวลา ไม่มีความจืดจางเลย ส่วนพุทโธ ธัมโม สังโฆจืดตลอดเวลา มันเป็นอย่างนั้นหรือในหัวใจของเรา

นี่หลวงตาสอนเหล่านี้ ไม่ได้สอนแบบจืดๆ อย่างนั้นนะหลวงตาปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตาย ธรรมะที่มาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายนี้ สาธุ เราไม่ได้ไปหามาจากไหน เรียนใน

คัมภีร์เราก็เรียนมา เป็นแบบแปลนแผนผัง ท่านสอนเรื่องบาปเรื่องบุญ นรกสวรรค์ สอนยังไง เรานำแปลนคือตำรับตำรานั้นออกมากางแล้วปฏิบัติตัว ท่านสอนให้รักษาศีลเอารักษาแน่นหนามั่นคง ไม่ให้ด่างพร้อยขาดทะลุ จากนั้นบำเพ็ญศีลบำเพ็ญธรรมเข้าภายในจิตใจ จิตใจมีความสว่างไสวขึ้นมาจากการภาวนา ดังที่ได้กล่าวและสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้สอนออกมาจากใจ ที่เราได้บำเพ็ญปรากฏผลมาแล้วเป็นที่พอใจ

ศาสดาจึงเป็นศาสดาองค์เอก ไม่ใช่ศาสดาปลอม พูดไม่มีหลักมีเกณฑ์ ปลอม เป็นเงาๆ ไปอย่างงั้น ศาสดาเป็นศาสดาองค์แท้ เป็นผู้เลิศเลอโดยแท้จริง ธรรมเป็นสวากขาตธรรมอย่างแท้จริง ตรัสไว้ชอบทุกแง่ทุกมุม เราก็นำมาปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถของเรา จนกระทั่งรวมแล้ว ได้ผลเป็นที่พอใจ หายสงสัย เรื่องการสอนโลกเราก็ไม่เคยมีความวิตกวิจารณ์ว่าจะสอนไม่ได้ เราสอนได้ทั้งนั้นที่ควรจะสอนได้หนักเบามากน้อยเพียงไรเราสอน เพราะมันเต็มอยู่ในหัวใจจากผลแห่งการปฏิบัติของเรามาตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน จนกระทั่งถึงสว่างจ้าขึ้นภายในจิตใจจากธรรมของพระพุทธเจ้าที่คงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยอกาลิโก

ธรรมไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาอันใดที่จะมาทำลายได้ ผู้บำเพ็ญธรรมย่อมเป็นธรรม บำเพ็ญบุญย่อมเป็นบุญ บำเพ็ญศีลย่อมเป็นศีล บำเพ็ญสมาธิย่อมเป็นสมาธิ บำเพ็ญปัญญาย่อมเป็นปัญญา จนกระทั่งถึงความหลุดพ้นย่อมหลุด

พ้นได้ด้วยการบำเพ็ญ เราก็ปฏิบัติมาอย่างนั้นจนกระทั่งกระจ่างแจ้งขึ้นมาในจิตใจ เราไม่สงสัย พระพุทธเจ้ามีกี่พระองค์กราบราบเลย ธรรมเป็นของจริงขนาดไหนกราบราบ พวกเปรต ผี บาป บุญ นรก สวรรค์ มีประเภทต่างๆ เต็มโลกธาตุกราบพระพุทธเจ้าราบ ว่าสอนไว้อย่างแน่นอนไม่ผิดพลาดประการใดเลย

แต่พวกเราที่มีตั้งแต่กิเลสเต็มตัวนี้ ตานั้นถ้ามองธรรมดานี้ตาใสตาแมวสู้ไม่ได้ แต่ตาใจมันมืดมันบอด มันลบมันล้างไปหมด พระพุทธเจ้าว่าบาปมี มันบอกว่าไม่มี ลบแล้วพวกตาบอด บุญมีมันบอกว่าไม่มี ลบแล้ว นรก สวรรค์มีมันลบหมด ทีนี้ส่วนที่มันไปก็หลับตาไป โดนนั้นโดนนี้ โดนขวากโดนหนาม คือบาปคือกรรมทั้งหลาย อยากทำตั้งแต่บาปแต่กรรม บุญกุศลไม่อยากทำ ผลที่ได้มาก็มีแต่ฟืนแต่ไฟทั้งโลกนี้และโลกหน้า นี่เราก็ได้ปฏิบัติ เวลาล้มลุกคลุกคลานมันก็เป็นอย่างนั้น แต่เวลาเอาจริงเอาจังเข้าจนปรากฏขึ้นในจิตใจนี้ หายสงสัยทุกอย่าง มรรค ผล นิพพาน เราไม่สงสัยภายในจิตใจของเรา สอนโลกด้วยความพออกพอใจด้วยความพอในธรรมทั้งหลาย ทุกขั้นทุกภูมิเราไม่สงสัย

เราจึงสอนอย่างว่า พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่อัดไม่อั้น ถ้าผู้มารับการแนะนำสั่งสอนจะยึดเอาได้มากน้อยเพียงไร จะออกต้อนรับกันขนาดนั้นๆ ถ้าจะมาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อยากจะถึงนิพพานเร็วๆ ด้วยจิตใจที่มีความแกล้วกล้าสามารถด้วยสติปัญญา มหาสติมหาปัญญาแล้ว ควรที่จะ

หลุดพ้นง่ายๆ ก็ใส่ผางทีเดียวให้พ้นไปเลย ไม่อั้นในธรรมอันนี้ เพราะผ่านมาแล้ว รู้อยู่แล้วในหัวใจของเรา แต่ก่อนไม่รู้ ก็รู้จากธรรมพระพุทธเจ้า แล้วพระพุทธเจ้าปลอมไหม พิจารณาซิ นิพพานเท่านั้นปีเท่านี้ปี นั้นเป็นพระสรีระของพระพุทธเจ้า แต่ธรรมเป็นอกาลิโก

เหมือนแปลนบ้านของเรา แปลนบ้านเจ้าของตายไปแล้วเอาแปลนที่ทำไว้โดยถูกต้องแล้วมากางปลูกบ้านปลูกเรือน ก็เป็นบ้านเป็นเรือนมาโดยสมบูรณ์ นี่ธรรมพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว แล้วยังมาประกาศด้วยว่า ธรรมและวินัยนั้นแลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว นี่ก็คือศาสดา ได้แก่ธรรมแก่วินัย เราเคารพธรรมเคารพวินัย ปฏิบัติตามธรรมตามวินัย ก็เท่ากับเราเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลาไม่ห่างเหินเลย นี่คือผู้มีศาสดาติดตัว เป็นผู้ที่มีหิริโอตตัปปะ รักศีลรักธรรม มีความพากความเพียรตลอดเวลา นี่เรียกว่าเป็นผู้มีศาสดา

ศาสดาคือธรรม คือวินัย ใครมีธรรม มีวินัย มีหิริโอตัปปะ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติคุณงามความดี สิริมงคลจะเกิดอยู่กับผู้นั้นๆ ไม่ว่าพระ ไม่ว่าประชาชน จะเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสิริมงคล และตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา คือผู้มีธรรมในใจนั้นแล ผู้ไม่มีธรรมในใจแบกพระไตรปิฎกจนหลังหัก มันก็มีแต่คัมภีร์ใบลาน ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย นี่ให้จำเอานะพี่น้องทั้งหลาย สอนให้รู้เรื่องราว เราก็ไม่ค่อยได้เข้ามาเทศน์ให้พี่น้องชาวกาญจนบุรีฟัง วันนี้เป็นโอกาสอันดี

พอเหมาะสม จึงได้แสดงเพื่อท่านทั้งหลายได้คิดได้อ่าน ว่าธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นธรรมของจริง หรือเป็นธรรมหลอกลวงโลก เป็นของจริงตั้งแต่กิเลสนั่นหรือ ให้นำสิ่งเหล่านี้ ไปเป็นปัญหาถามตัวเอง

เวลานี้เราวิ่งตามกิเลสจนไม่รู้หน้ารู้หลัง ไม่รู้จักบุญจักบาป นรกสวรรค์ไม่เชื่อทั้งนั้น แต่ถ้าเรื่องความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ดิ้นทั้งวัน ไม่มีคำว่าจืดจางว่างเปล่า มีแต่ความดิ้นความดีด นี่คือมันจะพาเราจมลงนรกนะ ให้จำเอาไว้ นี่แหละกิเลสหลอกลวงโลก คือพวกนี้แหละหลอกลวงโลกให้ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถ้าธรรมแล้วหักกลับคืน อย่าโลภมากเกินไปซี นั่นถ้าธรรมแล้วนะ มันตายได้ด้วยกันนั่นแหละ มีเงินเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ กองเท่าภูเขามันก็ตายด้วยกัน ผลสุดท้ายลมหายใจเสร็จแล้ว เศรษฐีตาย มันก็ไม่มีความหมาย สมบัติมีมากมีน้อย ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำตั้งไว้ตามโลกนิยมนับถือกัน แต่อย่าหลงจนเกินไป เราปฏิบัติตัวของเรา

บุญกุศลนี้เลิศเลอยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ติดอยู่ใน

หัวใจนี้แล้ว เอ้าทุกข์ก็ทุกข์ จนก็จน เราเกิดมากับโลกอนิจจัง มันจะหายไปไหนก็ให้มันหายไป สิ่งที่ได้มาก็ได้มา ใช้กันไป นี่เรียกผู้มีหลักใจย่อมไม่เดือดร้อน แต่ผู้ไม่มีหลักใจนี้จะมีเงินกองเท่าภูเขา ก็ร้อนนะ เพราะภายในใจไม่มีที่พึ่งที่เกาะที่ยึด คือธรรม จึงขอให้พากันสร้างธรรม การทำบุญให้ทานอย่าขี้เกียจขี้คร้าน อย่าเหนียวแน่นแก่นตระหนี่ทั้งหลาย มันจะมาเผาตัวเอง คนมีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนคับแคบตีบตัน แม้ที่สุดในปัจจุบันนี้เพื่อนฝูงก็ไม่มี คนใดมีความตระหนี่ถี่เหนียว คบกับเพื่อนกับฝูงไม่มีใครอยากคบ เพราะคนตระหนี่นี้ไม่เพียงตระหนี่นะ เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว

ความเห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวมันกระทบกระเทือนคนอื่น ใครจึงไม่อยากคบค้าสมาคม ครั้นตายไปแล้วมันก็แห้งผากๆ ขึ้นชื่อว่าความดีงามทั้งหลายไม่มี อย่าพากันหวงในความตระหนี่ ความตระหนี่ไม่ใช่ของดี ถ้าเป็นของดีพระพุทธเจ้าจะสอนโลกให้มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวหมด ไม่ต้องมีการเสียสละกัน โลกนี้จะได้เจริญรุ่งเรือง ข้ามฟ้าข้ามทวีปไปเลย เพราะอำนาจแห่งความตระหนี่พาไป นี่มันไม่เป็นอย่างนั้นน่ะซิ ตระหนี่ถี่เหนียวเท่าไรแทนที่จะมีความสุขความสบาย กลับตีบตันอั้นตู้ เจ้าของเองก็ทุกข์จนบนโลก จะกินก็หึงหวง ถ้ากินแล้วก็จะขาดห้าขาดสิบ แล้วไม่กิน อดๆ อยากๆ ก็อยู่ไป

นี่เป็นยังไงความตระหนี่หลอกคน อดทน หิวก็ทนหิว เพราะความตระหนี่กล่อม ขอให้มีเงินเท่านั้นเท่านี้ก็พอ มันมี

แต่เพียงลมปาก ความสำคัญเฉยๆ เงินทองข้าวของเขาก็เป็นแร่ธาตุประเภทหนึ่งต่างหาก เราเป็นอยู่เขาก็ไม่มีอะไร เราตายไปเขาก็เป็นอย่างงั้นอยู่ สำคัญที่ตัวของเราฉลาดหรือโง่ ให้มาปรับปรุงตัวเองอย่างนี้นะ นี่ละการทำบุญให้ทานเป็นการเฉลี่ยเผื่อแผ่น้ำใจต่อกันและกัน มนุษย์เราถ้าไปที่ไหนมีการเฉลี่ยเผื่อแผ่ จิตใจกว้างขวาง ไปที่ไหนเป็นเพื่อนเป็นฝูงฝากเป็นฝากตายกันได้ทั่วประเทศไทย เราเอาแค่ประเทศไทยซึ่งเป็นเมืองพุทธนี้เสียก่อน ถ้าเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียวแม้แต่อยู่ในครอบครัวเดียวกันมันก็แตกจากกันได้นะ

จะเอาอะไรกินก็หึงหวงไว้เสีย แม้ที่สุดลูกจะขอกินกล้วยสักลูกเท่านี้ก็ไม่ให้กิน หวงไว้สำหรับขายได้เท่านั้นบาทเท่านี้สตางค์ ลูกท้องแห้งก็ไม่ว่า ไม่สนใจ นี่ละไอ้ตัวตระหนี่มันทำลาย เข้าใจไหม คนตระหนี่ไปไหน มีแต่ความตีบตันอั้นตู้ เกิดภพหน้าชาติหน้า บรรดาผู้มีบุญทั้งหลายเสวยสมบัติทิพย์ในเมืองสวรรค์ หรือแดนสถานที่เกิดอยู่ของผู้มีบุญ มีแต่ความสุขความเจริญ สมบูรณ์พูนผลทุกแห่งทุกหนทุกกำเนิดไป แต่คนที่มีความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้รักชอบในความตระหนี่ กลับไปเป็นข้าศึกศัตรูต่อตนเอง อยู่ในโลกนี้ก็ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม ออกจากโลกนี้ไปแล้ว ไปเกิดในภพใดชาติใดก็มีแต่ความตีบตันอั้นตู้มีแต่ความเหือดความแห้ง หาความสุขไม่ได้เลย นี่คือโทษแห่งความตระหนี่

อย่าพากันตระหนี่ถี่เหนียว มีอะไร เอ้า แจกกัน การแจกยื่นไปทางนี้ คือแจกน้ำใจต่อกัน เช่นเรามองเห็นเด็ก เรายื่นขนมให้เด็ก เป็นยังไงเด็ก เด็กเสียใจไหม เด็กเอาไม้ไล่ตีเราไหม เรายื่นขนมให้เด็ก เด็กดีใจแล้วนั่นน่ะ ยื่นเงินให้เด็กก็ดีใจ ยื่นให้เท่าไรเด็กดีใจ นี่เราสร้างความดีใจให้หัวใจผู้อื่นได้รับความชุ่มเย็นเป็นสุข เก็บไว้แต่เราเฉยๆ ว่าจะเลิศจะเลอมันไม่เลิศนะ เมื่อให้คนอื่นแล้วแสดงความยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากัน นี่ละพระพุทธเจ้าที่ว่าสอนให้ทาน ให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้ว่าผลแห่งการให้ทานนี่สมานได้หมดในชาติไทยของเรา อย่าไปพูดถึงภาคนั้นภาคนี้ ที่ไหนๆ ก็ตาม มันคนเหมือนกัน ชาติไทยเหมือนกัน

ถ้าต่างคนต่างมีการอบรมศีลธรรมให้มีจิตใจอันกว้างขวาง ให้อภัยซึ่งกันและกันแล้วสนิทกัน ไปที่ไหนไม่อดตายคนเรา เพราะความเฉลี่ยเผื่อแผ่ ความมีจิตใจกว้างขวางสนิทกันได้อย่างง่ายดายเลยนะ นี่จำให้ดี นี่ละพระพุทธเจ้าสอนว่าให้ทานๆ มีผล มีอานิสงส์ประจักษ์ เราอยู่ด้วยกันไม่เคยเห็นหน้ากันเลย เมื่อเขาจนตรอกจนมุมเราช่วยปุ๊บนี้เขาเห็นใจเราแล้วๆ ฟังซิ นี่ละการให้คือการยื่นน้ำใจที่ดีงามให้กัน ออกจากหัวใจของเราที่เป็นผู้มีเมตตา ผู้รับไปก็ยิ้มแย้มแจ่มใส นี่ผลแห่งการให้ทาน ผลแห่งการเสียสละ ผลแห่งความเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง เข้ากันได้สนิท ไปไหนไม่อดตายคนเรา ไอ้คนตระหนี่นี้ไปไหน โอ๋ย ทั้งนั้นแหละ ให้พากันจำ นี่ข้อหนึ่ง ทาน

ศีลก็ให้พากันรักษาบ้างนะ ให้มีศีล อย่ามีแต่สูญ ภาวนานี้เป็นของสำคัญ ดังที่หลวงตาที่สอนแล้วตะกี้นี้ ทำจิตใจให้มีความสงบ โลกนี้ร้อนอยู่ที่ใจนะ จำให้ดีไม่มีอะไรร้อน ดิน ฟ้า อากาศ ต้นไม้ ภูเขา ทั่วแดนโลกธาตุ เขาไม่มีร้อนมีหนาว ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ที่มันสุขมันทุกข์ก็คือสัตว์ในโลกนี้ที่มีหัวใจครอง ใจนี้เป็นผู้รับความทุกข์ความทรมานทั้งหลายเต็มอยู่นี้หมด แล้วเวลาชำระจิตใจของเราให้เบาบางลงไป ทีนี้ความสุขเกิดขึ้นภายในใจๆ จนกระทั่งกลายเป็นจิตใจที่เป็นบรมสุขแล้วไม่มีอะไรสุขเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจครอบโลกธาตุ นี่ก็เพราะการสร้างบุญสร้างกุศล

ให้พากันอุตส่าห์พยายาม อย่าลืมเนื้อลืมตัวจนเกินไป เวลานี้อายุเราได้เท่าไรแล้ว คนหนึ่งๆ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์นับมาแล้วนะ คนเท่านั้นวันเท่านี้เดือน แล้วตกคลอดออกมาแล้วก็นับมาเรื่อย เดี๋ยวก็ตายๆ มันเกิดประโยชน์อะไร ให้ชั่งดูเสียก่อนนะ ชีวิตของเราเกิดมานี้ไม่ได้เกิดมาเพื่อความล่มจม เกิดมาเพื่อความมีต้นทุน มีคุณงามความดีเป็นที่อบอุ่นแก่ตัวของเรา ในโลกนี้เราอยู่ก็เป็นสุข ถ้าเราเป็นผู้มีธรรมภายในใจ ตายไปแล้วไม่ต้องถาม สวรรค์ทุกชั้น พรหมโลกไว้สำหรับผู้มีจิตใจอันงามนั้นแหละ งามด้วยอรรถด้วยธรรม จะอยู่ในสถานที่นั้น

บุคคลผู้มีจิตใจที่โหดร้ายทารุณ ตระหนี่ถี่เหนียวลงนรกทั้งนั้นละ เหล่านี้มีไว้สำหรับสัตว์ สัตว์นี้มีอยู่ทั่วโลก แล้วมีการกระทำผิดกันต่างๆ กันนะ ผู้ทำดีก็มี ผู้ทำชั่วก็มี ผู้ทำชั่ว

ลงไปทางนั้น ผู้ทำดีไปทางนี้ อัดอั้นตันใจที่ไหน โลกอันนี้สำหรับให้สัตว์อยู่เสวยทั้งดีและชั่ว สุขและทุกข์ มีครบหน้ากัน เรายังจะปัดอยู่หรือว่าโลกอันนี้มีแต่โลกมนุษย์อย่างเดียว โลกสัตว์มันก็มี ในน้ำก็มีปลา แน่ะเห็นไหมล่ะ ใต้พื้นดินก็ยังมี บนฟ้าอากาศก็มีสัตว์เต็มโลกธาตุ พระพุทธเจ้าทรงเล็งเห็นหมด แต่พวกเรามันตาบอดไปหาลบล้างว่าอันนั้นไม่มีอันนี้ไม่มี มีแต่เราคนเดียวมันเกิดประโยชน์อะไร มืดบอดเกินไป

วันนี้ได้แสดงธรรมให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังเพื่อเป็นที่ระลึก เรื่องศีลเรื่องธรรมที่เราเป็นชาวพุทธ อย่าปล่อยอย่าวาง ตายแล้วเราจะได้พุทธ ธรรม สงฆ์ หรือคุณงามความดีที่เราสร้างไว้นี้ละไปเป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย ไอ้เรื่องกิเลสตัณหาทั้งหลายที่เรามอมแมมกับมัน ติดตลอดเวลา หาวันจืดจางไม่ได้นั้นมันมีแต่ข้าศึกศัตรู จะเป็นภัยต่อเราตลอดไป ขอให้แยกให้แยะด้วยดีนะ แล้วเราจะมีความสุขความเจริญในภพต่อไป ภพนี้เราก็อยากได้ความสุข ภพหน้าเราก็อยากได้ความสุข แต่ต้องขวนขวายหาความดีงาม ถึงจะเป็นความสุข ถ้าขวนขวายแต่ความชั่วช้าลามกจะมีแต่ฟืนแต่ไฟนั่นแหละ

วันนี้การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ์แก่กาลเวลา ขอความสวัสดี และขอฝากธรรมไว้ให้ท่านทั้งหลายได้นำไปคิดไปอ่าน หลวงตาที่มาแสดงธรรมวันนี้แสดงด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่เอาอะไรในโลกอันนี้นะ บรรดาพี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้ทุ่มเข้าสู่จุดศูนย์กลางทั้งหมด หลวงตาไม่เอาอะไร พอหมดแล้ว ตายนี้เราก็ได้

เขียนพินัยกรรมไว้แล้ว เวลาหลวงตาตายเขียนพินัยกรรมว่า เวลาศรัทธาทั้งหลายมาบริจาคทานเพื่อเผาศพหลวงตา มีเงินจำนวนมากน้อยเพียงไร ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเก็บรักษาอย่างเข้มงวดกวดขัน แล้วนำเงินจำนวนนี้เข้าไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงให้หมด ส่วนหลวงตาบัวเองนั้นจะเผาด้วยไฟ เพราะไฟเป็นประโยชน์ต่อศพนี้ เงินทองเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง เราจะทำอย่างนั้น นี้ได้ประกาศไว้แล้ว

เวลาตายนี้เขาจะอ่านป้างๆ จะปฏิบัติตาม หลวงตาไม่เอาอะไร พอหมดแล้ว ปฏิบัติมาเราก็ไม่เคยคาดเคยคิดเราจะได้เห็นความพอในหัวใจที่เต็มตื้นด้วยอรรถด้วยธรรมอย่างที่เห็นอยู่และแสดงบอกพี่น้องทั้งหลายทราบเวลานี้เราถอดออกมาจากจิตใจจริงๆ จากการปฏิบัติในธรรมของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธรรมที่เลิศเลอ จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้นำไปคิดไตร่ตรองพินิจพิจารณา ให้มีศีลมีธรรมติดใจบ้างนะ อย่าให้มีตั้งแต่กิเลสตัณหาห้อมล้อมทั้งวันทั้งคืนจะไม่มีความหวัง ตายไปก็ตายอย่างเหือดแห้ง อย่างเป็นฟืนเป็นไฟเผาตัวไปตลอด ถ้ามีศีลมีธรรมติดตัวแล้ว มีการให้ทาน มีการรักษาศีล การภาวนาแล้วจะมีความชุ่มเย็นเป็นที่หวังพึ่งได้ๆ

เอาละ การแสดงธรรมเห็นว่าสมควรแก่ธาตุแก่ขันธ์แก่เวล่ำเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ... (จบพระธรรมเทศนา)

มหาสังฆทานสี่ทิศ ๑๐๐,๐๐๐ กอง

อุทิศให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม จ.กาญจนบุรี

ขึ้นชื่อว่าสงคราม ไม่เคยทำคุณให้กับใคร ทั้งผู้บุกรุกและผู้ถูกบุกรุก การเกิดสงครามแต่ละครั้ง มีเหตุจากมนุษย์ซึ่งถูกครอบงำด้วยกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก ที่ต้องการแสวงหาอำนาจให้แก่ฝ่ายตนจนเรียกว่าแทบอยากจะกอบโกยเอาของในโลกใบนี้มาเป็นของตนให้หมด ถ้าได้ทั้งหมดโลกนี้แล้ว ก็ยังไม่ทราบว่าจะพออิ่มหนำสำราญใจหรือไม่ อาจจะต้องพุ่งทะยานไปกอบโกยในโลกใบอื่นอีกหรือไม่จึงจะอิ่มจะพอ ดังเช่นที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้เป็นพุทธวจนะว่า

"นัตถิ ตัณหาสมา นที แม่น้ำเสมอด้วยตัณหาไม่มี"

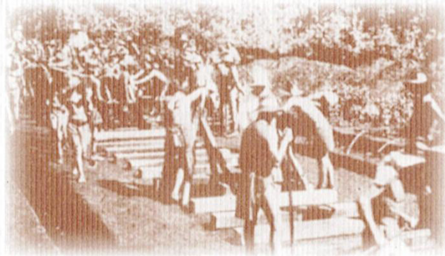
แม่น้ำลำคลองยังเต็มฝั่งได้ในฤดูฝน และสูงขึ้นต่ำลงได้ด้วยอิทธิพลแรงดึงดูดของดวงจันทร์ แต่ราคะ โทสะ โมหะ ตัณหาในใจมนุษย์นั้น ไม่มีวันพอ ได้เท่าไรก็ได้ไปเถิด จะให้อิ่มให้พอนั้นเป็นของยาก ใจมันดิ้นรนอยากได้เรื่อยไป ไม่มีที่สิ้นสุด ตายแล้วไปเกิดใหม่ อำนาจกิเลสตัวนี้ก็ไม่ได้สูญหายไปกับร่างที่แตกพังสลาย แต่ยังเกาะกุมไปกับจิต ซึ่งก็คิดว่าเป็นมิตรรักเพื่อนสนิทจึงไม่ได้เฉลียวใจคิดว่าแท้จริงแล้วกิเลสตัวนี้ไม่เคยให้คุณกับใครเลยแม้แต่น้อย

ในสงครามแต่ละครั้งนั้น ผู้ถูกบุกรุกเองเล่าก็แสนจะสุดทุกข์โทมนัสบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ จากการถูกเบียดเบียน ถูกกดขี่ ถูกทำร้ายทารุณกรรมอย่างโหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรม อันปราศจากความเมตตาปราณีซึ่งเป็นสิ่งที่หาได้ยากในสมรภูมิสงครามที่ต้องการให้ได้รับแต่ชัยชนะเท่านั้น

สงครามหฤโหด-สงครามโลกครั้งที่ ๒

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๗๘ ประเทศไทยถูกทหารญี่ปุ่นกรีฑาทัพนำพลบุกเข้ายึด แล้วได้จับชาวต่างชาติที่ถูกเกณฑ์มาเป็นทหารในฝ่ายสัมพันธมิตรเป็นเชลย มีทั้งทหารอังกฤษ อเมริกัน ออสเตรเลีย ฮอลันดา และนิวซีแลนด์ เพื่อระดมกำลังก่อสร้างสะพานทางรถไฟข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี ให้เป็นเส้นทางยุทธศาสตร์ผ่านไปสู่ประเทศพม่า ลำเลียงอาวุธยุทโธปกรณ์รวมทั้งกำลังพล เพื่อจะไปโจมตีพม่าและอินเดียต่อไป

สะพานข้ามแม่น้ำแคว-ทางรถไฟสายมรณะ

จ.กาญจนบุรี เป็นชัยภูมิสำคัญที่กองทัพญี่ปุ่นเลือกสร้างทางรถไฟข้ามแม่น้ำแควใหญ่ ค่ายเชลยจึงถูกสร้างขึ้นตลอดเส้นทางตัดผ่าน เชลยสัมพันธมิตรนับหมื่นนับแสนถูกเกณฑ์ให้สร้างทางรถไฟที่ได้รับการขนานนามว่าทางรถไฟสายมรณะ

การสร้างสะพานและทางรถไฟสายนี้เต็มไปด้วยความยากลำบาก ความทารุณของสงครามและโรคภัยตลอดจนการขาดแคลนอาหาร ทำให้เชลยศึกจำนวนหลายหมื่นคนต้องเสียชีวิตลงเป็นจำนวนมาก แทบจะกล่าวได้ว่าท่อนไม้หมอนของรางรถไฟท่อนหนึ่งหมายถึงชีวิตของเชลยคนหนึ่งก็ว่าได้

เชลยหลายชาติหลายภาษา ล้มหายตายจากอยู่ตรงนี้มากมาย เนื่องจากว่าเมื่อก่อนนี้ สถานที่ตั้งค่ายพักของกองทัพทหารญี่ปุ่นนั้น ยังคงเป็นป่าอยู่มาก จึงมีไข้ป่าไข้มาลาเรียชุกชุม อีกทั้งความเป็นอยู่ที่ทางกองทัพญี่ปุ่นจัดให้เชลยนั้นอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ ขาดอุปกรณ์หยูกยาที่จะจัดการดูแลรักษา อาหารการกินและสาธารณสุขก็ไม่ดีพอเกิดอหิวาตกโรคระบาด ทำให้ทหารเชลยล้มหายตายจากไป

ทีละไม่น้อย รวมแล้วหลายหมื่นคนกว่าจะทำสะพานและรางรถไฟให้สำเร็จได้ สะพานไม้ข้ามทางรถไฟ คำนวณว่าต้องใช้เวลาสร้างถึง ๑ ปี แต่กลับสร้างเสร็จภายในเวลา ๔ เดือน ตลอดระยะเวลาของการก่อสร้าง แรงงานทหารเชลย รวมทั้งกุลีชาวไทย จีน มลายูที่ต้องตากแดดตากฝน ทำงานไม่มีวันหยุด สู้กับไข้ป่า ยุง สัตว์ร้าย หลายชีวิตต้องสังเวยให้กับเส้นทางรถไฟสายมรณะและสะพานข้ามแม่น้ำแควแห่งนี้

"ช่องไฟนรก"

เส้นทางที่จะวางไม้หมอนทำทางรถไฟที่หฤโหดที่สุด โดยเฉพาะกับเชลยสัมพันธมิตรหน่วยที่ถูกทหารญี่ปุ่นบีบบังคับให้เจาะภูเขาหินในเขตอำเภอไทรโยค ให้กลายเป็นช่องเขา ซึ่งถูกเรียกขานว่า "ช่องเขาขาด" เพื่อให้ทางรถไฟผ่านไปได้โดยมีอุปกรณ์แค่จอบเสียมค้อน ไม่มีอุปกรณ์ผ่อนแรงอื่นๆ มาช่วยเลย

เชลยศึกซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวออสเตรเลียถูกบังคับบีบคั้นให้ทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน แสงตะเกียงน้ำมันและกองไฟจากไม้ฟืน ที่ส่องสว่างให้เชลยศึกโหมกระหน่ำทำงานกันจนแทบไม่ต้องพักผ่อน ไม่ต่างอะไรกับ "ไฟนรกโลกันตร์" ที่ใครตกลงไปแล้ว ไม่มีวันได้ผุดได้เกิด

จนบรรดาเชลยศึกขนานนามช่องเขานี้ว่า “ช่องไฟนรก”

แต่ทว่าท่ามกลางงานขุดเจาะหินแข็งแสนสาหัส พวกเขากลับนอนแออัดในกระท่อมหลังคามุงจาก มีเพียงข้าวกับปลาแห้งยาไส้ ผิวหนังอักเสบ แผลเน่าเปื่อย ติดเชื้อไข้มาลาเรีย อหิวาตกโรค แล้วยังถูกทหารญี่ปุ่นโบยตีด้วยแส้ จนมีเชลยศึกล้มตายไปหลายหมื่นคน รวมทั้งกุลีชาวอินเดีย พม่า มลายู ที่ล้มหายตายจากไปเช่นเดียวกัน เชลยศึกบางคนทนสภาพอันโหดเหี้ยมทารุณไม่ไหว คิดจะหลบหนี ก็จะโดนทหารญี่ปุ่นตามฆ่าตายอย่างโหดร้ายอำมหิต เรียกว่าผืนปฐพีทุกตารางนิ้วเคยรองรับศพของผู้พลีชีพไว้เป็นบทเรียนให้มนุษยชาติรับรู้ถึงความโหดร้ายของสงคราม

ศพยังคับแค้น

มีเรื่องเล่าว่าพลทหารนายหนึ่ง ได้รับคำสั่งให้หามศพเพื่อนไปเก็บไว้ที่เรือนพักศพก่อนทำพิธีในวันรุ่งขึ้น แต่พอถึงที่วางศพแล้ว พลทหารก็โกยแน่บหน้าตาตื่นออกมาบอกใครๆ ว่าเขาได้ยินเสียงศพถอนหายใจ รุ่งเช้าไปดูที่เกิดเหตุ ปรากฏว่าฝาผนังเรือนพักศพเป็นรูเบ้อเร่อ เพราะพลทหารไม่ได้วิ่งออกมาทางประตู แต่วิ่งทะลุฝาเรือนออกมาด้วยความกลัวสุดขีด

ชัยชนะบนความหายนะ

สงครามยุติลงด้วยชัยชนะของฝ่ายสัมพันธมิตร แต่ญี่ปุ่นยังปฏิเสธที่จะยอมจำนน จนกระทั่งมีการทิ้งระเบิดนิวเคลียร์สองลูกถล่มญี่ปุ่นที่เมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ ทำให้ประชาชนล้มหายตายจากไปเป็นจำนวนมาก จึงได้นำไปสู่การยอมจำนนอย่างเป็นทางการของญี่ปุ่นเมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๘๘ แต่ทหารญี่ปุ่นเลือดนักรบซามูไรที่ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้จึงทำฮาราคีรี คว้านท้องตัวเองตายไปก็มีไม่น้อย

สงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงได้สิ้นสุดลงด้วยความบอบช้ำและเสียหายกันทั้ง ๒ ฝ่าย ประเมินกันว่ามีผู้เสียชีวิตด้วยความโหดร้ายในสงครามครั้งนี้ทั่วโลกอยู่ที่ ๔๐-๗๐ ล้านคนเลยทีเดียว ที่ต้องมาเซ่นสังเวยกิเลสตัณหาของมนุษย์ที่ต่างก็อาศัยอยู่ในพื้นโลกใบเดียวกันนี้

วีรกรรม-วีรบุรุษ

ในบรรดาทหารที่ถูกจับมาเป็นเชลยนั้น มีเชลยศึกผู้หนึ่งชื่อหมอเวียรี (Weary Dunlop) ทำหน้าที่เป็นหมอดูแลทหารเชลย จากการที่ขาดแคลนอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็น จึงได้รักษากันไปตามมี ตามเกิด หมอทหารผู้ยื้อชีวิตทหารสัมพันธมิตร และแรงงานชาวเอเชียจำนวน

มากที่ถูกกองทัพญี่ปุ่นบังคับใช้แรงงานเยี่ยงทาส ระหว่างการสร้างทางรถไฟสายมรณะเส้นนี้ ได้รอดชีวิตกลับไปประเทศออสเตรเลียบ้านเมืองตนเอง

แต่วีรกรรมหมอเวียรี่ทำนั้นจะไม่บังเกิดผลสำเร็จได้เลย ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือในการแอบส่งยาแบบลับๆ จากพ่อค้าชาวกาญจนบุรีคนหนึ่งชื่อคุณบุญผ่อง สิริเวชชะพันธ์ ซึ่งการที่เป็นพ่อค้าทำการขายสินค้าอาหารผูกขาดกับญี่ปุ่นนั้น ทำให้ได้ไปเห็นการเป็นอยู่ของเชลยศึกสัมพันธมิตรในค่ายบ่อยครั้ง จนเกิดความสนิทสนมกัน และรับรู้ถึงความทุกข์ยากของเชลยเหล่านั้น จากนั้นจึงได้แอบลักลอบส่งยารักษาโรคให้เชลยศึก ที่กำลังถูกไข้ป่ามาลาเรีย และโรคร้ายนานาชนิด รุมเร้าจนมีสภาพไม่ต่างอะไรกับโครงกระดูกเดินได้ การลักลอบช่วยเหลือส่งยาและข้าวของที่จำเป็นทำโดยซุกซ่อนไว้ในหีบห่อ เข่งพืชผักผลไม้เครื่องใช้ต่างๆ ที่ญี่ปุ่นมารับไปทุกวัน นับว่าเป็นความกล้าหาญและเด็ดเดี่ยวอย่างมากของคุณบุญผ่อง เพราะเป็นเรื่องที่เสี่ยงต่อการค้าและเสี่ยงตายมากๆ ต่อชีวิตของครอบครัวพวกเขา แต่ด้วยมนุษยธรรมในจิตใจ ทำให้เชลยสงครามมีชีวิตรอดมาได้มากมาย

บันทึกของคุณหมอเวียรี่

คุณหมอเวียรี่ กล่าวถึงคุณบุญผ่อง วีระบุรุษของไทย ผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องราวต่างๆ ที่ทำให้ตัวเชลยศึกและญาติมิตรซาบซึ้งในบุญคุณอย่างมาก

ในบันทึกกล่าวว่า "การให้ความช่วยเหลือเชลยมากมายในช่วงระหว่างสงครามของนายบุญผ่อง ไม่ว่าเงินมากมายซักเท่าไหร่ ก็ไม่สามารถใช้คืนนายบุญผ่องได้ เขาได้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเพื่อส่งยารักษาชีวิตให้แก่เชลยศึกในค่ายกักกัน และในช่วงท้ายของสงครามนายบุญผ่องก็ยังถูกทหารญี่ปุ่นยิงอีกด้วย..."

ภายหลังศึกสงครามจบสิ้นลง ได้มีการจัดตั้งมูลนิธิเพื่อส่งศัลยแพทย์ไทยไปเรียนต่อออสเตรเลีย ในนาม Weary Dunlop Boon Pong Exchange Fellowship เพื่อระลึกถึงคุณความดีของหมอเวียรี่ และคุณบุญผ่อง ชื่อมูลนิธินี้ตั้งเพื่อเป็นเกียรติแก่บุคคลทั้งสอง ผู้คอยช่วยเหลือเชลยสงครามทางด้านยาและอุปกรณ์การแพทย์ตลอดมาในแบบลับๆ มูลนิธินี้ให้ทุนการศึกษาแก่หมอศัลยกรรมไทยที่ได้ทุนไปเรียนในออสเตรเลีย เดือนละ ๒,๕๐๐ เหรียญออสเตรเลีย ปัจจุบันส่งหมอไทยไปเรียนแล้วกว่า ๖๐ คน

โดยก่อนหน้านั้น ฝ่ายสัมพันธมิตรได้ตอบแทนน้ำใจคุณบุญผ่อง ด้วยการมอบรถที่ยึดได้จากกองทัพญี่ปุ่นเกือบ ๒๐๐ คัน ให้ประกอบธุรกิจรถเมล์ ในนามบริษัทบุญผ่อง

จำกัด เรียกกันว่ารถเมล์สายสีน้ำเงิน คู่แข่งรถเมล์สีขาวของบริษัทนายเลิศในสมัยนั้น

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองยุติแล้ว หมอเวียรีได้รับการยกย่องเป็น ท่านเซอร์ เอ็ดเวิร์ด เวียรี่ ดันล็อป ในขณะที่คุณบุญผ่อง ได้รับการยกย่องเป็น "วีรชนของเหล่าทหารที่ตกเป็นทาสของญี่ปุ่น" และได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์จากอังกฤษและเนเธอร์แลนด์ เพื่อตอบแทนที่ให้ความช่วยเหลือเชลยศึกในระหว่างสงคราม อีกทั้งยังได้รับการประดับยศเป็น "พันโทบุญผ่อง สิริเวชชะพันธ์"

นายบุญผ่องเสียชีวิตเมื่อ ๒๙ มกราคม ๒๕๒๕ และหมอเวียรี่เสียชีวิตเมื่อ ๒ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ก่อนหมอเวียรี่ตายได้ขอร้องกับลูกชายว่า "โปรดแยกกระดูกธาตุของพ่อออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเก็บไว้ในออสเตรเลีย อีกส่วนหนึ่ง ให้นำไปประเทศไทย ไปลอยเถ้ากระดูกของเขาไปตามลุ่มน้ำแคว ในเมืองกาญจนบุรี เพื่อที่เขาจะได้ไปพบกับเพื่อนของเขาที่ตายภายใต้การสร้างสะพานข้ามแม่น้ำแควแห่งนี้"

"สะพานข้ามแม่น้ำแคว" สถานที่ซึ่งชาวโลกได้บันทึกไว้ในความทรงจำอันโหดร้าย สถานที่ซึ่งหมอเวียรี่กลับมาพบดวงวิญญาณของเพื่อนตาย คุณบุญผ่องและเพื่อนๆ เชลย ณ วาระสุดท้ายแห่งวัย

วิญญาณที่ทุกข์ทรมาน

ในการช่วยเหลือเชลยสงครามชาวต่างชาติต่างถิ่นในเมืองไทยเหล่านี้ คือน้ำใจของมนุษย์ที่เห็นใจซึ่งกันและกัน

ได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือผู้ยังมีลมหายใจให้ดำรงชีพอยู่ต่อไป แต่สำหรับผู้ตายไปแล้วก็ใช่ว่าจะพ้นทุกข์พ้นร้อนไปเลย กลับทุกข์ทรมานยิ่งกว่า ดวงจิตวิญญาณของผู้ที่ตายในสมัยสงครามโลกจากต้องถูกเกณฑ์มารบราฆ่าฟันที่จังหวัดกาญจนบุรีตรงสะพานข้ามแม่น้ำแควนี้ คงเป็นวิญญาณที่มีจิตใจเศร้าหมอง หดหู่ และคับแค้นใจ เพราะก่อนตายก็ถูกทารุณกรรมด้วยความเหี้ยมโหด ต้องทนทุกข์เป็นสัมภเวสีอยู่ตรงนั้น ไม่สามารถที่จะไปบังเกิดหรือว่าจะไปอุบัติในที่ใดได้ หาหนทางที่จะไปไม่ถูก จิตวิญญาณเหล่านี้ได้ไปกระทบจิตแม่ชีชาวต่างชาติคนหนึ่งชื่อแม่ชีมาเรีย เมื่อเธอได้มีโอกาสไปเยี่ยมสุสานพันธมิตร ที่จังหวัดกาญจนบุรี เธอจึงได้กราบเรียนท่านพระอาจารย์สามารถ ปรารภกันว่าจะทำอย่างไร จึงจะทำบุญใหญ่อุทิศให้กับสัมภเวสีทั้งหลายที่ได้ตายไปแล้ว จะได้ไปผุดไปเกิดกับเขาได้บ้าง

จะต้องเป็น
"หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน" เท่านั้น

ท่านพระอาจารย์สามารถ ซึ่งเป็นพระลูกศิษย์ของหลวงปู่สังวาลย์ เขมโก ในขณะนั้น หลวงปู่สังวาลย์ท่านยังครองธาตุครองขันธ์อยู่ที่วัดทุ่งสามัคคีธรรม จังหวัดสุพรรณบุรี ท่านจึงนำเรื่องทั้งหมดไปกราบเรียนปรึกษากับหลวงปู่สังวาลย์ ซึ่งหลวงปู่ท่านจึงให้คำแนะนำมาว่า

"ไม่ใช่เพียงดวงวิญญาณดวงเดียวหรอกที่ดลจิตดลใจ

ให้ไปช่วย แต่เป็นดวงจิตอีกนับแสนดวงในที่นั้น ที่กำลังรอคอยผู้ที่จะช่วยพวกเขา และการช่วยให้เขาได้ไปบังเกิดในที่ๆ ดีขึ้นได้นั้น จำเป็นต้องทำเป็นลักษณะของสังฆทานเป็นแสนๆ กอง ส่วนผู้ที่จะรับมหาสังฆทานนี้ได้ จะต้องเป็นพระเถระครูบาอาจารย์ที่มีลักษณะจิตที่เป็นผู้มีบารมีมาก มีอิทธิฤทธิ์มาก เช่นองค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน เท่านั้น จึงจะสามารถแผ่ให้ดวงวิญญาณนับแสนดวงนี้ได้ผลบุญกุศลอันนี้จะนำร่องเป็นเหมือนช่องแสงนำไปให้ดวงจิตวิญญาณเหล่านี้ซึ่งติดอยู่ในความมืดมน เมื่อเห็นแสงแห่งบุญนี้ก็จะพุ่งติดตามไปบังเกิดในภพที่ดีขึ้นได้”

เจ้าภาพ สังฆทาน ๑๐๐,๐๐๐ กอง

เนื่องจากการทำสังฆทานแสนชุดจะต้องใช้ปัจจัยเยอะพอสมควร ถ้าชุดละหนึ่งบาท แสนชุดก็แสนบาทแล้ว แต่ว่าเงินหนึ่งบาทอาจจะซื้อได้เฉพาะเข็มกับด้าย ถ้าชุดละสิบบาทก็เป็นเงินหนึ่งล้านบาทแล้ว และเงินสิบบาทยังซื้อของไม่ได้มาก ถ้าชุดละหนึ่งร้อยบาทก็เป็นเงินถึงสิบล้าน จึงทำให้หาผู้ที่จะรับเป็นเจ้าภาพงานนี้ค่อนข้างยาก เพราะต้องเตรียมปัจจัยนับหลายล้านบาท ที่จะทำมหาสังฆทานแสนชุดได้

เมื่อหาผู้ที่จะรับไม่ได้ ท่านพระอาจารย์สามารถก็ติดข้องหมองใจอยู่เกือบปีที่ไม่สามารถช่วยเหลือจิตวิญญาณที่เมืองกาญจนบุรีได้ จะด้วยเป็นบุญบารมีที่คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร วัดอโศการาม จะได้ร่วม

ผลบุญนี้ จึงทำให้ได้พบกับท่านพระอาจารย์ในวันทำพิธีฝังลูกนิมิตอุโบสถแก้ว ณ วัดสังฆทาน จ.นนทบุรี ท่านก็เลยขอร้องให้ทางคณะช่วยรับหาเจ้าภาพ สังฆทาน ๑๐๐,๐๐๐ กอง ให้ด้วย

เมื่อได้พิจารณาดูแล้วว่าเงินสิบล้านบาทคงจะหายาก แล้วจะไปหาใครรับได้ก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ด้วยความสงสารวิญญาณเหล่านั้นว่าจะต้องล่องลอยรอคอยกันไปอีกกี่สิบปีเล่า จึงจะมีใครมาจัดได้ ทางคณะจึงตัดสินใจตกลงรับปากไปก่อน โดยยังคิดไม่ออกว่าจะไปรวบรวมปัจจัยไทยทานอย่างไรจึงจะจัดสังฆทาน ๑๐๐,๐๐๐ กองขึ้นมาได้

สังฆทานสี่ทิศ อุทิศให้จิตวิญญาณผู้ตายทั่วกัน

หลังจากตรึกตรองดูสักพัก ก็เกิดปัญญาคิดได้ว่าของเหล่านี้เราไม่จำเป็นต้องทำให้เป็นชุดต่อหนึ่งจิตวิญญาณเลย เพราะเครื่องสังฆทานเป็นเพียงแค่กุศโลบาย ที่เมื่อถวายพระท่านแล้ว กุศลที่บังเกิดย่อมชักนำให้ดวงจิตผู้ตายไปสู่สุคติภพที่ดีกว่าเดิม จึงดำริที่จะจัดเป็นสังฆทานกองใหญ่รวมกันเพื่ออุทิศไปให้จิตวิญญาณทั้งสี่ทิศ

เมื่อข่าวเรื่องการทำสังฆทาน ๑๐๐,๐๐๐ กอง อุทิศส่วนกุศลให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม จ.กาญจนบุรี ได้แพร่กระจายออกไป พระอาจารย์มิสุโอะ คเวสโก พระญี่ปุ่นอยู่ที่ จ.กาญจนบุรี ซึ่งขณะนั้นท่านยังไม่ได้สิกขาลาเพศ ท่านก็บริจาคน้ำดื่มร่วมในมหาสังฆทานจำนวน

หนึ่งแสนแก้ว และยังมีหลายๆ วัด ที่ช่วยเหลือในเรื่องสิ่งของอย่างอื่นตามมาอีกมากมาย อาทิ วัดสังฆทาน วัดอโศการาม รวมทั้งผู้มีจิตเป็นกุศลหลายบุคคล ร่วมใจกันบริจาคปัจจัยและสิ่งของ ทำมหาสังฆทานกันด้วยจิตตั้งใจจะสงเคราะห์เหล่าจิตวิญญาณผู้น่าสงสารเหล่านี้ ด้วยล้วนเป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น

วิญญาณตามมาปรากฏ

การรวบรวมปัจจัยไทยทานจัดมหาสังฆทานสี่ทิศนี้ นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายจริงๆ เพราะต้องเจออุปสรรคนานานับประการ จนเริ่มท้อใจ จึงตั้งจิตคิดถึงเหล่าจิตวิญญาณว่าขอให้มาช่วยกันดลจิตดลใจให้ผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายได้มารับทราบงานบุญมหากุศลในครั้งนี้ ซึ่งก็เกิดเรื่องเหลือเชื่อเมื่อเพื่อนกัลยาณมิตรคนหนึ่งโทรมาบอกเรื่องความฝันที่เห็นเหล่าทหารเดินแถวกันอยู่ใต้สะพาน ซึ่งคล้ายกับสะพานข้ามแม่น้ำแควที่ จ.กาญจนบุรีมาก เมื่อเธอไปเล่าให้เพื่อนอีกคนหนึ่งฟัง เพื่อนรีบบอกให้เธอมาร่วมในมหาสังฆทานที่จะจัดขึ้นที่ จ.กาญจนบุรี ในครั้งนี้ เธอจึงรวบรวมปัจจัยจากญาติมิตรและสมัครพรรคพวกได้มามากพอสมควร เรื่องนี้ทำให้เกิดความรู้สึกประหลาดใจว่าเหล่าจิตวิญญาณของผู้ตายเหล่านี้เขากำลังรอผลบุญกุศลจากพวกเราอยู่จริงๆ

พระหลวงตารับนิมนต์

เมื่อเตรียมงานทุกอย่างเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นแล้ว

คณะลูกศิษย์ของหลวงปู่สังวาลย์ เขมโก ได้ทำหนังสือ กราบเรียนพระหลวงตานิมนต์รับมหาสังฆทานอุทิศให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม จ.กาญจนบุรี และแสดงพระธรรมเทศนาโปรดญาติโยม หลังจากที่องค์พระหลวงตาท่านได้รับกิจนิมนต์นี้แล้ว ท่านได้เทศน์ชมหลวงปู่สังวาลย์ ว่าทำถูกต้องดีแล้ว และเทศน์ต่อในวันที่ ๒๑ มิ.ย. ๒๕๔๖ ว่า

"ที่สะพานข้ามแม่น้ำแคว จังหวัดกาญจนบุรี เมืองที่พวกทหารมาตายกันอยู่ที่นั่น

หลวงพ่อสังวาลย์ ท่านคิดถูกต้องดีงามมาก ท่านจึงบอกบรรดาลูกศิษย์ลูกหาให้รวมน้ำใจกันช่วยเหลือผู้ที่ตาย เพราะผู้ที่ตายนั้นจะต้องหวังพึ่งผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อเราไปทำบุญให้ทาน ท่านเหล่านั้นก็จะได้รับส่วนบุญๆ แล้วผ่านพ้นถึงขนาดไปสวรรค์ได้ก็มีเยอะ นี่ละจึงต้องได้ช่วยกัน

ผู้ที่ญาติของตัวเองใจจืดใจจาง เวลาญาติตายไปแล้วมาอยู่ในบ้านก็มาท้องแห้งอยู่ในบ้าน ญาติที่ไม่ใจจืดใจจางทำบุญอุทิศให้แล้ว พวกเปรตทั้งหลายเหล่านี้ก็ได้มารับส่วนบุญส่วนกุศล และอนุโมทนาสาธุการแล้วไปสวรรค์เลย เพราะอำนาจแห่งการช่วยเหลือกันด้วยการอุทิศนี่ ในติโรกุฑฑ-กัณฑสูตรมีชัดเจนมาก พวกที่โศกเศร้าเหงาหงอยไปก็มี พวก

ที่ได้รับส่วนบุญส่วนกุศลไปก็มาก นี่พวกเปรตทั้งหลายที่ท่านแสดงไว้"

ผู้ตายหวังพึ่งผู้มีชีวิตอยู่

จากคำเทศน์พระหลวงตาแสดงว่า ดวงจิตดวงวิญญาณของผู้ตายไปแล้ว จะย้อนกลับเข้ามาในบ้านญาติ มิตรของตน โดยแอบอยู่ตามข้างบ้านข้างเรือนบ้าง เข้ามาอยู่ข้างฝาเรือนบ้าง เข้ามาอยู่ทุกซอกทุกมุมในบ้านเรือนของญาติของมิตร ของพ่อของแม่บ้าง รอคอยญาติพี่น้องใคร จะมาทำบุญทำกุศลให้บ้าง จะได้รับบุญรับกุศล เพื่อจะไปดับทุกข์ทรมานจากการรบราฆ่าฟันกัน เพราะว่าจิตผู้ตายเหล่านั้น ดับไปในขณะที่ตกโทสะ ความโกรธ ความแค้นเคือง มีความคับแค้นใจจากการเป็นเชลย คับแค้นใจเรื่องอาหารการกิน ที่อยู่อาศัย และไม่มีแม้ยารักษาโรคภัยไข้เจ็บ

"จิตเต สังกิลิฏเฐ ทุคติ ปาฏิกังขา" เมื่อจิตเศร้าหมองเวลาดับขันธ์ จึงไปสู่ทุคติ ถ้ามีการทำบุญทำกุศลอุทิศไปให้วิญญาณที่ได้รับก็จะไปสู่สุคติได้ เรื่องจิตวิญญาณหลังความตายนี้ พวกเราคงจะไม่มีทางรู้เรื่องราวอันลึกลับซับซ้อนเหล่านี้ได้เลย ถ้าไม่มีพระเถระผู้ทรงคุณวิเศษมาเทศนาว่าการให้พวกเราได้รับฟัง

รับมหาสังฆทาน ในสุสานทหารสัมพันธมิตร จ.กาญจนบุรี

ในตอนเช้าของวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่สวน

แสงธรรม พุทธมณฑล สาย ๓ กทม. คณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ได้ถวายภัตตาหารเช้าแก่องค์พระหลวงตา ตลอดจนพระภิกษุสงฆ์ เป็นอาหารนานาชาติ เพื่ออุทิศให้กับวิญญาณทหารฝรั่ง รวมทั้งอาหารญี่ปุ่น เลือกสรรชนิดที่ไม่ใช่ของดิบเพื่ออุทิศให้กับวิญญาณทหารญี่ปุ่นที่ต้องมาตายจากการโจมตีด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิดของฝ่ายทหารสัมพันธมิตร เป็นจำนวนไม่น้อยเช่นกัน

หลังจากนั้นพระหลวงตาเดินทางมารับมหาสังฆทานในสุสานทหารสัมพันธมิตร จ.กาญจนบุรี ก่อนที่จะไปแสดงพระธรรมเทศนาต่อในช่วงบ่าย ณ สวน ๓๖ พรรษา สยามบรมราชกุมารี ซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม

การจะเข้าไปจัดงานพิธีถวายมหาสังฆทานในสุสานของศาสนาอื่นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เขาจะยินยอมให้ทำในเขตพื้นที่ของเขา พระอาจารย์จันทร์ เจ้าอาวาสวัดป่าหลวงตาบัวฯ กาญจนบุรี จึงได้เป็นผู้เข้าไปขออนุญาต โดยเข้าไปคุยกับบาทหลวงไว้ก่อนทำให้ทุกอย่างดูปลอดโปร่งโล่งไปหมด

ในวันทำพิธีนั้น ทางคณะเรือบุญปากน้ำ แต่งตัวด้วยชุดญี่ปุ่นเนื่องจากญาติที่มาด้วยทั้งสองคนมีเชื้อสายญี่ปุ่นอยู่แล้ว เพราะคุณพ่อของเธอสองพี่น้องนั้นเป็นทหารญี่ปุ่นที่ตกค้างอยู่ในประเทศไทย หลังแพ้สงครามไม่ได้ถูกส่งตัวกลับพายเรือมาตามลำคลองได้มาพบฝ่ายคุณแม่ซึ่งกำลังซักผ้าอยู่ริมตลิ่ง ถูกอกถูกใจเลยได้แต่งงานกัน เรื่องราวชีวิตช่างเหมือนกับหนังโกโบริกับอังศุมาลินเลยทีเดียว

เมื่อทางคณะเรือบุญปากน้ำก้าวเข้าไปในสุสาน ได้ถูกเจ้าหน้าที่ของสุสานห้ามไม่ให้เข้า เนื่องจากมีกฎระเบียบห้ามชาวญี่ปุ่นเข้าไปในสุสานทหารสัมพันธมิตรโดยเด็ดขาด จนต้องอธิบายว่าเป็นผู้มาจัดงานพิธีถวายมหาสังฆทาน เจ้าหน้าที่จึงได้เข้าใจอนุญาตให้เข้าไปจัดงานได้ ได้แต่นึกในใจว่า ความทารุณโหดร้ายของสงครามทำให้ทั้งสองฝ่ายคงต้องแค้นเคืองกันไปอีกนานแสนนาน

พอคณะของพระหลวงตามาถึงสุสาน ท่านนั่งพักสนทนาปราศรัยกับพระที่มารอรับโดยมีหลวงพ่อสนอง กตปุญโญ เจ้าอาวาสวัดสังฆทาน มาแทนองค์หลวงปู่สังวาลย์ เขมโก ซึ่งเป็นเจ้าภาพที่ได้กราบนิมนต์องค์หลวงตามาทำพิธีและเมื่อพระหลวงตาเริ่มพิธีพิจารณาผ้าบังสุกุล ทุกคนต่างจ้องกันตาไม่กระพริบเพราะไม่เคยเห็นท่านทำอากัปกิริยาเช่นนี้มาก่อนเลย ในขณะที่มือท่านจับผ้าบังสุกุลอยู่นั้น ท่านเหลียวหน้าไปทางด้านซ้ายจนถึงสุดลำคอ แล้วค่อยๆ กวาดสายตาอย่างช้าๆ สุดสายตา เรื่อยมาจนสุดลำคอของท่านทางด้านขวา ทำให้คนไม่กล้าแม้จะถ่ายรูปเกรงว่าจะไปกระทบกระเทือนพลังจิตที่ท่านกำลังแผ่บารมีให้ดวงวิญญาณในสุสานรอบด้าน

เมื่อได้มองเห็นอากัปกิริยาอย่างนั้นแล้ว จึงรู้สึกซาบซึ้งต่อคำพูดของหลวงปู่สังวาลย์ เขมโก ที่ว่า "พระเถระที่จะมาโปรดให้ดวงวิญญาณทั้งหลายที่กำลังรอรับอยู่นี้ มีแต่องค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เท่านั้นที่ทำได้"

คำของท่านเป็นจริงขึ้นแล้ว สายตาของพระหลวงตาที่ท่านกวาดไปรอบด้านด้วยพระบารมีและศักดานุภาพเป็นเมตตาบารมีธรรมที่ได้แผ่ไปให้ถ้วนทั่วแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายที่อาจจะมีโมหะหาหนทางออกไม่ได้ มาตอนนี้ได้รับกันแล้ว และได้ไปสู่สุคติแล้ว โดยทั่วถ้วนหน้า นับว่าการอันนี้ได้สำเร็จแล้ว หลังจากนั้นเกิดฝนตกใหญ่ คงจะเป็นด้วยว่าข้างบนสรวงสวรรค์คงจะได้รับรู้ว่าจะได้ต้อนรับสมาชิกใหม่ เพราะว่าการเปลี่ยนภพชาติคราวนี้ไม่ใช่น้อยๆ ในดวงวิญญาณต่างๆ ที่ติดภพติดภูมิกันอยู่ตรงนี้

ได้บุญมหาศาล

หลังจากเสร็จพิธีอันยิ่งใหญ่ในครั้งนั้นแล้ว ผู้เตรียมงานทั้งหลาย ทั้งพระและฆราวาสล้วนเหน็ดเหนื่อยในการทำงาน แต่ก็ภาคภูมิใจที่ทำจนสำเร็จไปด้วยดี สำหรับคณะเรือบุญปากน้ำนั้นก็เหนื่อยอย่างสุดๆ เช่นเดียวกัน เพราะต้องจัดมหาสังฆทานทั้งสองที่ ทั้งที่สวนแสงธรรม พุทธมณฑล

สาย ๓ กทม. และที่ จ.กาญจนบุรี ในแต่ละคืนก่อนจะเริ่มงาน พอเสร็จงานในวันนั้นจึงเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯ และในตอนกลางคืนได้มานั่งฟังธรรมอยู่บนกุฏิกลางน้ำที่สวนแสงธรรม โดยแอบไปนั่งเงียบๆ อยู่ด้านหลังใกล้บันไดทางขึ้น หลังจากพระหลวงตาแสดงพระธรรมเทศนาสิ้นสุดลง ท่านเรียกหาหัวหน้าคณะเรือบุญปากน้ำ จึงได้ขยับตัวออกมาตรงกลางช่องว่างซึ่งเว้นไว้สำหรับลูกศิษย์นำปัจจัยไทยทานและสิ่งของเข้าไปกราบถวายท่าน ท่านมองเห็นแล้วจึงบอกว่า

“นายท่าเรือใหญ่ เหนื่อยก็ทนเอานะ เพราะได้บุญมหาศาล”

พอได้ฟังคำท่านเท่านั้น ขนลุกซู่ไปหมด ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอันตรธานหายไปในบัดดล ความปีติยินดีในผลมหาทานมหากุศลไหลเข้าในดวงจิตจนแทบตัวลอย

จึงขออนุโมทนาส่วนบุญส่วนกุศลที่ท่านทั้งหลายได้มาร่วมในกองมหาสังฆทานสี่ทิศ อุทิศให้แก่ดวงวิญญาณทั้งหลายในจังหวัดกาญจนบุรี ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างชาติ หรือแม้อาจจะเป็นชาวไทยชาวพม่าที่อาจจะเคย รบพุ่งฆ่าฟันกันแถบนั้น จนเลือดนองในแม่น้ำแควมาไม่รู้ว่ากี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว มาบัดนี้พระธรรมวิสุทธิมงคล คือองค์หลวงตาได้มาช่วยโปรดจิตวิญญาณทั้งหลายที่ยังติดข้องอยู่ในภพต่างๆ ที่มืดมน จนได้รับแสงสว่างกันอย่างทั่วถึง และได้ไปบังเกิดในภพภูมิที่ดีขึ้นแล้ว

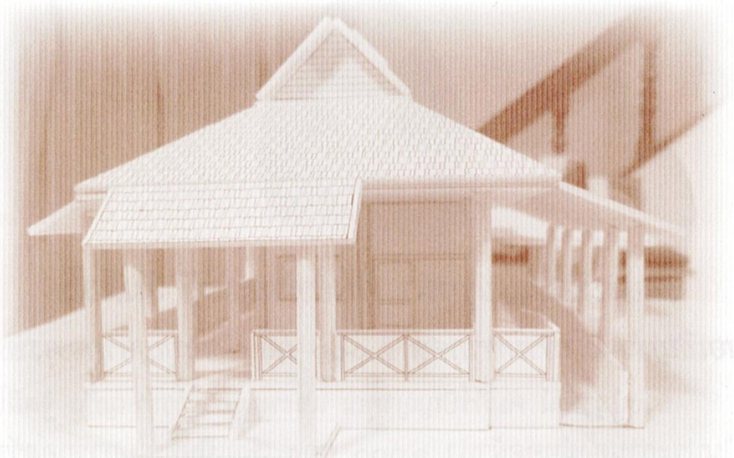

ด้วยความสำนึกในพระเมตตากรุณาธิคุณ คณะศิษย์จึงตั้งใจสร้าง "กุฏิสมปรารถนา บูชาคุณองค์หลวงตาพระมหาบัว" พระเถระผู้มีพระคุณต่อชาติต่อแผ่นดิน ยกทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ณ สวนปฏิบัติธรรม สายธาร-สายธรรม จ.เพชรบูรณ์ และกำลังดำเนินการก่อสร้าง "พระธาตุจุหามณีเจดีย์" ไว้ให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้มาสักการะบูชา จัดพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมทาน สร้างปัญญาให้ศรัทธาสาธุชนนำตนให้พ้นทุกข์

ด้วยผลานิสงส์ผลบุญนี้ จงมาเกื้อหนุนเป็นพละปัจจัยนิสัยนำส่งให้ลูกศิษย์ทั้งหลายได้เกิดปัญญาญาณ ข้ามวัฏสงสาร เข้าสู่พระนิพพานได้โดยไว หากแม้นยังไม่พ้นทุกข์ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในชาติภพใดๆ ก็ตาม ขอให้พบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ความขัดสนจนใจอย่าได้มี เป็นผู้ปราศจากโรคาพยาธิ พบเห็นแต่ผู้ใจดีมีเมตตา บรรลุถึงสิ่งที่พึงประสงค์ทุกประการ

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

วัดอโศการาม

แบบจำลองกุฏิที่คณะเรือบุญนำเข้าถวาย **หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน**
ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ ณ วัดเขาใหญ่เจริญธรรมญาณสัมปันโน
ท่านให้พรในการสร้างกุฏิหลังนี้ว่า **"ให้สมความปรารถนา"**

กุฏิสมปรารถนาบูชาคุณ องค์พระเถระครูบาอาจารย์ หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน
ที่กำลังดำเนินการก่อสร้างใกล้แล้วเสร็จ ได้ใช้เป็นที่ต้อนรับหลวงพ่อทอง จันทสิริ
ในวันงานวางศิลาฤกษ์ **"พระธาตุจุฬามณีเจดีย์"** ในวันเสาร์ที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕
ณ สวนปฏิบัติธรรม **"สายธาร-สายธรรม"** ต.พุทธบาท อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์

คณะเรือบุญปากน้ำ ศิษย์ท่านพ่อลี ธัมมธโร

ขอเชิญร่วมผ้าป่ามหากุศล ๑,๐๐๐ กอง ผลบุญจากจตุรทิศ

หลวงปู่สุวัฒน์ คัมภีร์ปัญญาคุณ และพระอาจารย์บุญทัน ฐิตสีโล เป็นประธานสงฆ์ทอดผ้าป่า ๑,๐๐๐ กอง เพื่อเป็นทุนในการก่อสร้าง "พระธาตุจุฬามณีเจดีย์" ซึ่งหลวงพ่อทอง จันทสิริ เจ้าอาวาสวัดอโศการาม เป็นผู้วางศิลาฤกษ์ไว้ ณ สวนปฏิบัติธรรม "สายธาร-สายธรรม" บ้านน้ำพุ ต.พุทธบาท อ.ชนแดน จ.เพชรบูรณ์

จึงขอเรียนเชิญท่านผู้มีจิตศรัทธา หลั่งไหลน้ำใจดุจสายธาร บริจาคทรัพย์ตามศรัทธา เพื่อก่อสร้างพระธาตุจุฬามณีเจดีย์ สร้างกุฏิ ศาลาเสนาสนะ ไว้เป็นที่ปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา สืบต่อพระพุทธศาสนา ให้ยั่งยืนตลอดไป และขอให้อานิสงส์ผลบุญที่ท่านได้กระทำในครั้งนี้ ติดตามเกื้อหนุนท่านและครอบครัวเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ธนสารสมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ บรรลุถึงสิ่งพึงประสงค์โดยธรรมทุกประการ

รายการก่อสร้าง

๑. **พระธาตุจุฬามณีเจดีย์** บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พระเกศาธาตุ และพระอรหันต์ธาตุ ไว้เป็นที่สักการะบูชาของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

๒. กุฏิสมปรารถนาบูชาคุณ องค์พระเถระครูบาอาจารย์**หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน** สร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ทางเดินจงกรม และต้นไม้ใหญ่ปลูกรอบบริเวณ

๓. ศาลาปฏิบัติธรรม ห้องน้ำ ถนน สะพานข้ามลำธาร ถังเก็บน้ำ และสิ่งจำเป็นอื่นๆ

วัดอโศการาม
WAT ASOKARAM
เลขที่ 136 หมู่ 2 ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ 10280
SAMUTPRAKARN, THAILAND 10280
โทรศัพท์ / โทรสาร : 0-2389-2299, 0-2395-0003

หนังสือรับรอง

ที่ 106/2552

ตามที่คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิ ศาลาปฏิบัติธรรม และเสนาสนะ ณ สวนปฏิบัติธรรม "สายธาร-สายธรรม" ที่ตำบลพุทธบาท อำเภอชนแดน จังหวัดเพชรบูรณ์ อันประกอบด้วย

1. ที่พักของหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน	1	หลัง
2. ศาลาปฏิบัติธรรม	1	หลัง
3. ที่พักผู้ปฏิบัติธรรม	2	หลัง

4. และจะดำเนินการก่อสร้างในโอกาสต่อไป เป็นต้นว่า ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ และเสนาสนะอื่นที่จำเป็นสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยดี จึงมอบให้คณะเรือบุญปากน้ำ นำโดยคุณเรวดี ผลวัฒนสุข เป็นผู้ประสานงานดำเนินการในนามของวัดอโศการาม ต่อไป

วัดอโศการาม
วันที่ 21 สิงหาคม 2552

(พระญาณวศิษฏ์)
เจ้าอาวาสวัดอโศการาม

ชมรมผู้ปฏิบัติธรรม *“สายธาร-สายธรรม”*

ขอเชิญชวน สาธุชนผู้ใฝ่บุญทั้งหลายร่วมเป็นเจ้าภาพพิมพ์หนังสือ**พุทธประวัติ ชีวประวัติครูบาอาจารย์** และพระธรรมเทศนา โดย **หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน** แจกเป็นธรรมทาน เพื่อถวายเป็น พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา อุทิศบุญกุศล แด่ บิดา มารดา ตลอดผู้มีพระคุณ เทวดาประจำตัว และเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย

ผู้มีจิตศรัทธาต้องการเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ

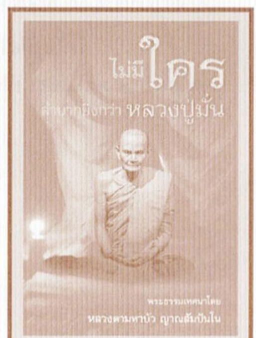
ร่วมบริจาคได้ที่ คุณเรวดี ผลวัฒนสุข

บัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาเพลินจิต

เลขที่ 059-2-71511-1

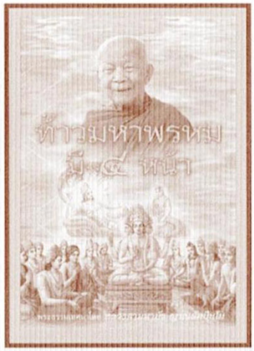

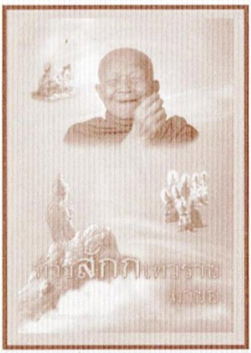

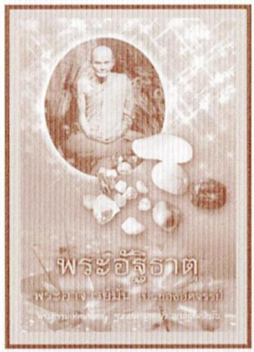

หลวงตา
พาดำเนิน

ท้าวมหาพรหม
มี ๔ หน้า

พ่อตาย
พ่อยัง

พระอัฐิธาตุ

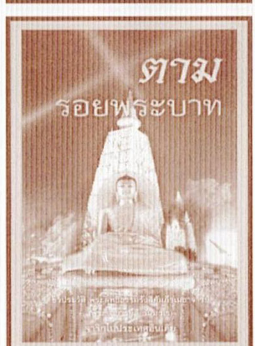

หอม
อะไร...นา

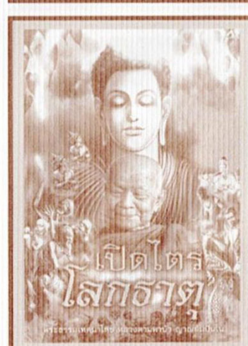

คลังหลวง
คือหัวใจของชาติ
หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

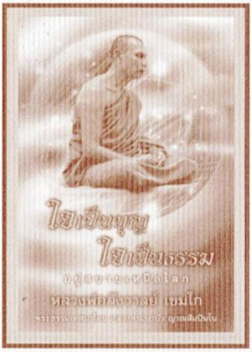

ข้าวทิพย์

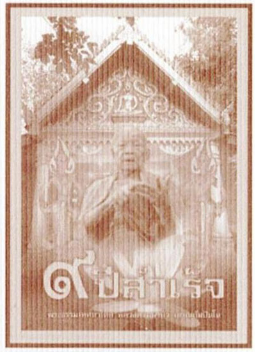
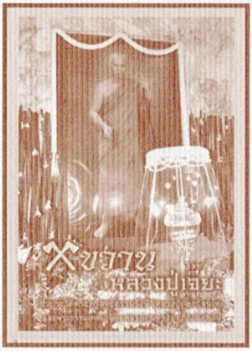
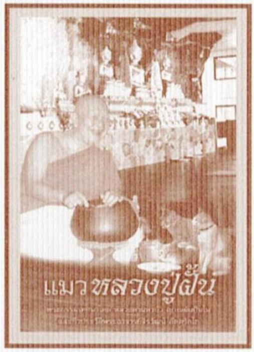

ความพากเพียร

มาฆบูชา

ตาม
รอยพระบาท

เปิดไตร
โลกธาตุ

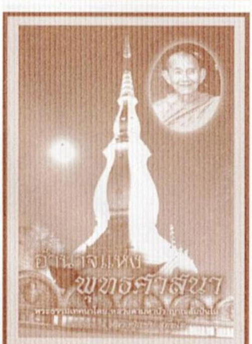
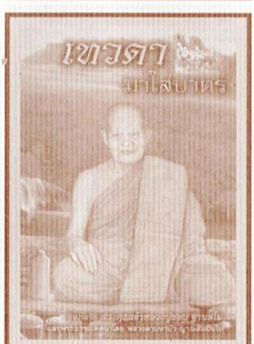
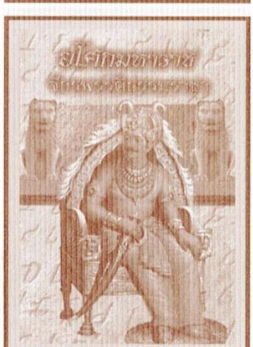

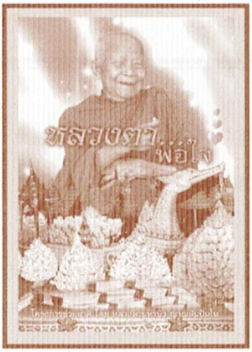
หลวงปู่โต
ชีวประวัติ
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

๙ ปีสำเร็จ

แมวหลวงปู่ฝั้น

สามเณร
ระลึกชาติ

สู่ความจริง

อำนาจจิตอัศจรรย์
พระอาจารย์ฝั้น

เมืองกรรมฐาน

อำนาจแห่ง
พุทธศาสนา

เทวดา
มาใส่บาตร

หลวงตา...พ่อใจ

สระอมตธรรม

เรือธรรมเรือทอง

ธรรม
ปกครองใจ

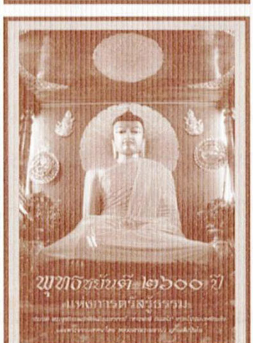
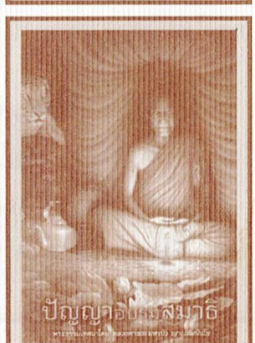
อำนาจแห่ง
การบำเพ็ญธรรม

จิตนี้สูญไปไหน

ธรรมเหนือโลก
เหนืออย่างนี้

สติปัฏฐาน

นิพพาน
คือ นิพพาน

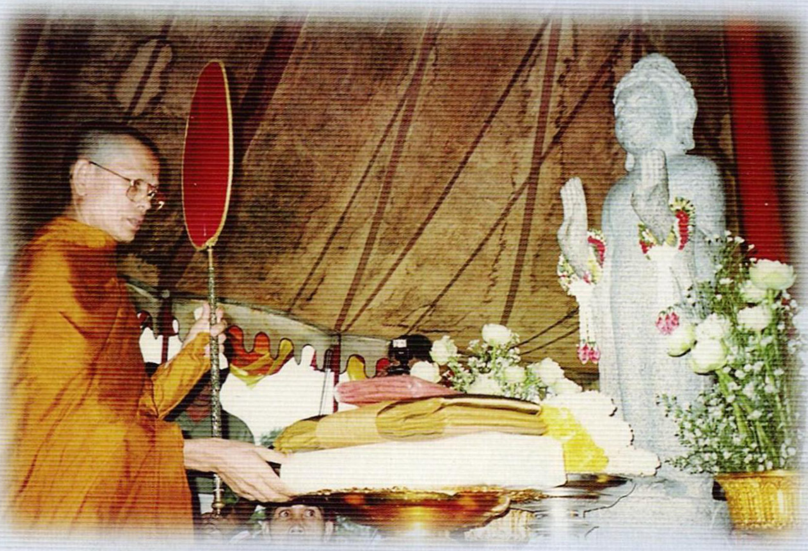
ผีจะเอาไปแต่งงาน
พระธรรมเทศนาโดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

พุทธชยันตี ๒๖๐๐ ปี
แห่งการตรัสรู้ธรรม

ปัญญาอบรมสมาธิ

รับชมและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา
ทางสถานีโทรทัศน์เสียงธรรมบ้านตาด
ช่อง **LUANGTABUA**
ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมไทยคม 5
ค่าความถี่ 03833 MHz ค่า Symbol rate 01445 Ksps
Vertical Video PID 0087 Audio PID 0054
PCR PID 0087 ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

รับฟังเสียงพระธรรมเทศนา
ทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน
คลื่นความถี่ FM 103.25 MHz เป็นประจำทุกวัน
ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา
ได้ที่ **www.luangta.com** หรือ **www.luangta.or.th**

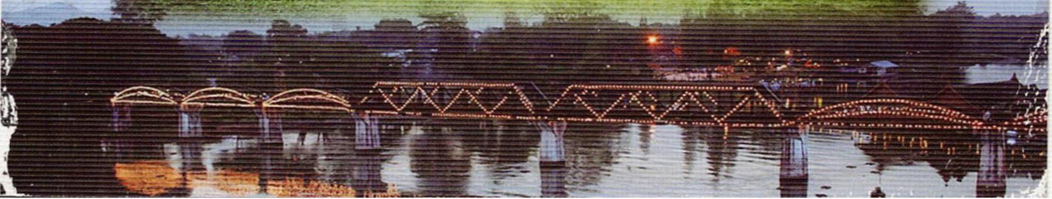
ขอเชิญร่วมบุญสร้าง
"พิพิธภัณฑ์ธรรมเจดีย์ พระธรรมวิสุทธิมงคล
(หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน)
โดยโอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร ดังนี้
กสิกรไทย สำนักงานสาขาอุดรธานี เลขที่บัญชี 110-2-33344-4
ไทยพาณิชย์ สาขาเซ็นทรัลพลาซ่า (อุดรธานี) เลขที่บัญชี 859-223576-1
กรุงเทพ สาขาอุดรธานี เลขที่บัญชี 284-7-38388-8
กรุงไทย สาขาอุดรธานี เลขที่บัญชี 401-3-13864-6

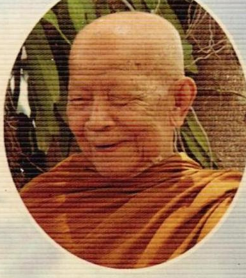
ขอเชิญร่วมทุน "มูลนิธิเสียงธรรมเพื่อประชาชน"
โดยโอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร ดังนี้
- **กรุงไทย** สาขาอุดรธานี เลขที่บัญชี 401-0-77610-2
- **ไทยพาณิชย์** สาขาอุดรธานี เลขที่บัญชี 510-4-25579-3

คณะสงฆ์ชักผ้าบังสุกุล หน้าพระพุทธรูปแกะสลักจากหิน
ในพิธีถวายมหาสังฆทานอุทิศให้ทหารและบรรพชนที่เสียชีวิตในสงคราม
ณ สุสานทหารสัมพันธมิตร จ.กาญจนบุรี

"จอมปราชญ์ทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น
ท่านสอนไว้ว่าเมื่อล้มหายตายจากไปกันแล้ว
อย่าลืมบุญลืมคุณ ลืมความระลึกถึงกัน แล้วให้บำเพ็ญส่วนกุศลอุทิศไปให้
ท่านผู้ล้มผู้ตายจะได้รับการสนับสนุนจากการสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้นั้น
แล้วพ้นทุกข์ไปโดยลำดับ นี่ท่านสอนไว้อย่างนี้

อย่างบรรดาทหารที่มาตายอยู่ในเมืองกาญจน์ของเรามีจำนวนมากมายทีเดียว
ท่านเหล่านี้ก็มีความหวังที่จะพึ่งพิงญาติมิตรเพื่อนฝูง
และญาติเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน ก็มีทางรับได้
เช่นพวกเราไม่ได้รู้จักหน้าค่าตากันเลย แต่เรามีเจตนาเป็นกุศล
ทำบุญแล้วอุทิศถึงท่านเหล่านั้น บุญกุศลจึงไม่นิยมว่าใครเป็นญาติ
ไม่เป็นญาติ อยู่ในฐานะที่จะรับได้จากผู้มีเมตตาจิตยื่นให้ด้วยการอุทิศส่วนกุศล
ท่านเหล่านั้นก็รับได้ พ้นทุกข์ไปได้...."

"หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน"

